

OLGA ALEXANDRA DIACONU

INTEGRALA OPEREI MISTICE

POEZII

EDITURA CRONICA - 2007

Motto

«Așa că duceți- vă mai întâi în biserica cea adevărată, care este viața, și numai după aceea în biserica moartă, care poate astfel să devină vie pentru voi»

Jacob Lorber «Casa Domnului»

I.

OCHIUL DE VEGHE

Filosofului Mihail Grădinaru

in memoriam

OCHIUL DE VEGHE

Un timp fără memorie:
doar Ochiul de Veghe
împăcat în sine însuși
veghează zborul vulturului
căutându-și cu ardoare prada

Ochiul de Veghe:
plutind pe deasupra inimii mele
învăluindu-mi creștetul
și lăsându-mă să fiu
munte cu vârful întors
în oceanul stihilor

Ochiul de Veghe :
ciocănind
cu degete de aer –
fluiere nesfârșite ale văzduhului –
în pereții unei case interioare
în care se spune că locuiesc eu
dar pe care nu pot s-o văd
pot doar s-o simt cu intermitențe
cum se leagănă între pământ și cer
după cum sângele îmi zvâcnește
când prea în creștet
când prea în tălpi
după cum pasărea închisă
doarme sau e trează

Ochiul de Veghe:
spunându-mi când dorm
că eu sunt în El
și El e în mine
dar când sunt trează
nu mai știu
cine veghează pe cine

Ochiul de Veghe:
lăsându-mă să fiu
vulnerabilă ca firul de iarbă
ca să mă poată salva
mereu în ultima clipă
când merg la nesfârșit
înspre cealaltă parte a tunelului
mult prea repede ca să mai pot
să mă deșir în ritmul destinului
și hârșt! mă trage de mâna lăsată
la prima poartă
să mă mai vadă o dată
rotindu-mă
înainte să-mi dezbrac salopeta

Ochiul de Veghe:
rotindu-mă
fără să simt că mă rotesc
împiedicându-mă mereu
de-atâtea lucruri
care nu-mi dau voie să trăiesc
pentru că ele sunt însăși viața
Cum asta
însăși viața ?

și eu la o parte din calea lor
până la pietrificare
până la nerecunoaștere?...

Cine e înăuntru
cine e în afară?...
Care e înăuntrul
care e în afara
când toate sunt Cerc?...

Un timp fără memorie:
Ochiul e nemișcarea
surâsul și moartea
trezirea și somnul
căderea și zborul –
toate sunt nemișcare
Ochiul de Veghe le știe
visându -Se

Ochiul surâde prin somn
când îl vede pe strănepotul lui Noe
scoțându-și săgeata din tolbă
lăsând-o să cadă în gura tunului
în gura bombei cu neutroni –
ce năstrușnicie și neutronii ăștia! –
Îi tremură firele-n barbă de râs:
altă metodă n-a mai găsit
strănepotul lui Noe
de-a se-ntoarce la mine
decât vânător pe ecranul Ochiului Meu
încercând să ucidă vulturi de lumină!

Calculatorul nevăzut -
pânza zimțată de aer
care se scurge în firele vieții
aidoma apei în val –
din spatele căruia
eu manevrez viețile lor
nu-l bănuiesc cei preocupați
să-și învârtă destinul
pe ecranele calculatoarelor pământești

Furtună cu soare
ploaie cu pietre
cutremure și uragane
mângâierea blândă a soarelui
sau o ușoară adiere de vânt –
toate își găsesc locul în mine
așteptându-și rândul cumiți
Oamenii spun: binele și răul
Eu spun: totul descinde din Tot:
pasărea-n zbor
zborul săgeții
țintind aripi de dor
ceața acoperind abisul căderii
acul magnetic
încurcând
colțurile pătratului
cercului meu
Oamenii spun: entropie
Eu spun: o nouă trezire din somn
când toate renasc
din cenușa gândului meu
mereu proaspete

și nemuritoare
prin chiar prezența morții
ne-nctate

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe spunându-mi:
Eu sunt Vagabondul care leagă Cerul
Intrepătrund Cerul din Mine
cu cerul de-afară
ascunzând un arcuș de vioară
în urechile lumii
Eu sunt Spărgătorul de Firi
dezbrăcând și îmbrăcând
pe rând cămășile
Oamenii se amăgesc cu timp dedus
necrezând că Zeul este
toate timpurile deodată
căutând Ideea și
împiedicându-se de faptul viu

Eu sunt starea de fericire
de nespus în cuvinte
muzica venită din Mine
amintindu-le că Viața e Zeu
Zeu în despărțire
și în adunare de Sine
Zeu care moare
și înviază în Mine
în timp ce moare și înviază în ei

Oamenii binecuvântați fiind
os de Dumnezeu

înălțând și
coborând
în Mine
căutându-mă
pentru a Mă regăsi
și regăsindu-Mă
pentru a ști că
fântâna și Cerul tot Una e
și știind
înțeleptindu-se
devenind Pacea
care aduce Nimicul
Nimicul din care
Totul născându-Se
contopește bucuria cu spaima
până când ei spun:
eu, Doamne visându-Te doar
mă trezesc din somnul de veacuri
nu gândindu-Te
Visându-Te fără somn
nelăsându-Mă s-adorm
înainte să Te cuprind
ca pe-un șuvoi
ce-mi curge pe la tâmpile
simțindu-Te în mine Râu
și pierzându-mă în Tine

Se contopește bucuria cu spaima
când oamenii spun:
Zeul este
ceea ce nu pot să cuprind
ceea ce nu pot cerceta

ceea ce îmi dezmente figura din oglindă
Trebuie să rup cercul
în care mă-nvârtesc
neputând să m-ajung
nici în Inalt
nici în adânc
nefiind libertatea
ce n-o pot cuprinde
fiind rațiunea
ce mă desprinde
de Cel ce mă-nsoțește pe mine
fără să știu
dintru început

Nefiind piatră sau copac
sunt câte puțin din fiecare
și m-amuțește pierderea în Zeu
pierderea în căutarea sinelui
din nou
și din nou
în fântâna ce m-adapă
numai când adorm
ca să-l pot găsi
doar pe băjbâite
și trezindu-mă
să uit că L-am cunoscut
și cunoscându-L
să-mi crească
iubirea de altul
ca să descopăr întrepătrunderea
adâncului cu Inaltul
și descoperind Inaltul Joc

doar pe ghicite
să m-ajung
atingând cu sinea
vârful muntelui
ascuns în fântână
stând o clipă
în cumpănă cu sinea
și apoi iar nemaștiind
cât sunt gând și
cât sunt fior

Căutând o Sine
în tot ce există
după ce Sămânța
își desface Sinele în clipă
dezvăluindu-Și Lumina

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe
spunând Poetului:
totul e ardere
totul e rupere
totul e curgere
moarte continuă
și înflorire din nou
De-aceea
ei se întrebă
ce importanță mai au
pierduți în toate aceste stări
contopite în Mine mereu

Căprioara și lupul
peștele mare și peștele mic
într-o căciulă sunt toate
zburătoare devin și nepământești
viețile lor într-o clipă

Trăind mereu în fapt dedus
crezând că este faptul viu
ei se împiedică-n Idee
și uită că Zeul e Viața

Dar Eu sunt
ploaie și semințe
femeie și bărbat
sunt Eu
sunt nimiciri
și biruințe
și toate sunt vibrații pure
văzduh
culoare și
fior
Sunt slavă
slavă și
sunt dor

Mă înfășor
în dor de Mine
cuprinzând lumile
în Tot
și suflete mii de copii
zboară prin flori
multicolore

cântându-Mi:
slavă
slavă Ție
căci Tu ești
Însuși Savaot

Din linii frânte
și din cercuri
făcând spirale-n barba Mea
tot universul se încheagă
ca mii de stele într-o Stea

Și voi îmi sunteți
echilibrul
și Cerul vă e sfânt cojoc
Ca pe-un destin
vă port în Mine
mutându-Mă
din loc în loc

Eu sunt păstorul vostru
și vă cern
ca printr-o sită
laptele etern

O, da,
e lapte totul
chiar de nu pare alb
chiar de nu curge-n râuri
din sân rotund și dalb

Sunt hrana voastră-n suflet
și sufletul vi-l țin
cu tot ce sorb din Mine
ca să rămân tot viu

Poiana-i nesfârșită
în care eu veghez
și nesfârșirea-i cântec
prin care eu vibrez

Uneori răul vostru
este binele Meu
Pentru Mine sunt Munte
iar penru voi sunt Zeu

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe ascultă
ruga Poetului:
putere dă-mi, Doamne,
să mă-nțeleg
să iubesc lumea
iubindu-Te pe Tine
iubind
cosmosu-ntreg
Libertatea prin Tine doar
pot s-o cunosc

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe
ascultă Poetul:

o, Doamne,
Te-am găsit
înainte să-ncep să Te caut
Eu nu știam să urc
dar Tu ai venit
și mi-ai înflorit
lotusul din frunte
L-ai înflorit cu iubire
I-ai înflorit cu Lumină
I-ai înflorit cu Verb
arătându-mi imagini de vis
din universul imberb
scoțându-mi în cale o carte
care să-mi lumineze privirea
prin luminarea gândului meu
care să-mi crească iubirea
prin luminarea gândului meu
Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe ascultă Poetul:
vreau doar să fiu
doar să respir
să piară gândurile din clipă
când Tu, Divine, mă atingi
cu nevăzuta Ta Aripă

Tăcere-aș vrea să fiu mereu
s-ascult în mine muzica sferelor
pierdut în dangătul unui clopot prelung
ce s-aude doar noaptea în crugul stelelor

Și totuși, m-arunc cu voluptate în clipă
pândind la granița dintre pământ și cer

cum alunecă umbre pe un pod mișcător
conduse cu blândețe de îngeri

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe spune Poetului:
oamenii încearcă să Mă recunoască
după umbra năvodului
ascuns sub pleoape
după umbra iubirii lor pentru Mine
Vor să Mă poată iubi precum o plantă
mișcătoare la o simplă adiere de vânt
Credința lor - o lungă călătorie înspre
necunoscutul din ei -
îi va călăuzi în fantasticul zbor

Pretutindeni e-o patrie și-un anotimp

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe ascultă Poetul:
numai cu tălpile goale
simt libertatea
plutind ca o floare de grație
pierdută de zei
Ca după potop
mi se înseninează privirile
când mă lepăd de lumea
mărginită a gândurilor

Memoria e doar
o veșnică răzbunare a zeilor
Omul trecutului mă privește
printr-o oglindă de fum

și insulele care
în oceanul din mine plutesc
adormite demult
oricând el le învie
O, Doamne,
o clipă în mine-ai s-auzi
trezit din uitare
cum se zbate neobositul Ulise
O clipă în mine-ai s-auzi
cum domnește pacea după furtună
Fără motiv devin muzică
fără motiv devin cer
și țin bine strânsă între pleoape
linia frântă a zborului
Simt cum mă înec în oceanul
de lumină și sunete
și totuși, în mine
cu mine petrec

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe ascultă Poetul:
nu mă-nspăimântă Nordul -
îl simt ca pe-un joc al destinului
Privirile mi le îndrept
înspre moarte hohotitoare

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe aude Poetul:
spune-mi tu, cititorule,
în veacul nostru cine mai plânge
cine-și mai leapădă sufletul
în aburul privirii?...

Întotdeauna mai rămâne un nor
spre care să mă îndrept
întotdeauna mai rămâne un dig
ca să mă apăr de val
spre care să mă îndrept
ca spre o dulce izbăvire
chiar dacă un triumfi nevăzut
îmi va lua ultima speranță
pentru că întotdeauna
Nimicul e un nou început
din care renaștem
umezi și proaspeți
ca din coaja oului sacru, inițial

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe ascultă Poetul:
o, Tată, fi-va vremea
să mă întorc Acasă
condusă printre stele
de spiritul Tău blând
Puzderie de gânduri
nescutate încă
de gândul cel din urmă
în vreme adăstând
Nedespărțite bine
de-a brațelor iluzii
întinse ca pe-o ață
sau încă răsucite
ca noduri în năvod

Mă-nvață să fiu simplu

să caut Calea dreaptă
firescul să mă-mbie
la fiecare pas
să-mi fie clipa veacul
și veacul doar o clipă
să mă preumblu vesel
în lumea fără ceas

Un androgin cu aripi
Tu ești
privind netulburat
și proaspăt Adevărul
prin Ochiul rotitor
de vultur naripat'

Mai iute decât vântul
prin multe lumi voi trece
și depărtări astrale
le voi scurta în clipă
cu inima-n Lumină
în taină așteptând
să mă atingă-n suflet
mirifica Aripă
și spirite alese
din neamul Tău regesc
mă vor chema în preajmă
să pot să sorb Lumina
să pot să scutur lesne
din pori de întuneric
din coajă de cuvinte
să pot să scutur Vina.

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe ascultă Poetul:
coroana divină
sau coroana de flori
pentru mine apare
în Lumina prea clară
dacă sufletul liber
mi-l las ca să zboare
și trupul meu
de Lumină învins
va deveni zburătoare
Nu trebuie decât
ochii să-nchid
și să iubesc Stăpânul divin
iubindu-I fantezia creatoare
în fiecare chip
în fiecare găză
în fiecare floare

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe aude Poetul:
soarele încă n-a răsărit
dar lacrima leului curge în mine
ca să purifice planeta Pământ
Din laba lui de felină divină
care păzește Tronul lui Dumnezeu
se cerne peste mine veșnic lumină
Coarne divine de berbec și de taur
străpung nourii lin
pentru ca ochii Lor să m-acopere
să mă-nvăluie semnul divin

Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe aude Poetul:
ochiul din frunte
mi se rotește ascuns
lăsându-mă să-L văd
pe Cel Nepătruns
O minge aurie
simt cum devin
urcând tot mai sus
înspre Ochiul Divin

O lume de vis
o am sub pleoape
ce vine adesea
un suflet s-adape
un suflet ce-a uitat
că-și are izvorul
în cel ce mereu
e Nemuritorul
Un suflet ce-ar vrea
să-și aducă aminte
de lumea-nțelegerii
fără cuvinte
de lumea muzicii
ascunsă-n tăcere
de lumea zborului
ascuns în cădere
de lumea infinită
ascunsă-n finit
de lumea Adevărului
nemărginit

Un suflet ce vrea
să-și iasă din minte
să poată vedea
c-un ochi mai cuminte
o Mână ce-mparte
mereu Lumină
lăsând-o să curgă
pe-ntunerice și vină
să apere Pământul
de pierderea-n haos
Luminii aducând
Lumină-n adaos
să apere spirite
cu trup îmbrăcate
rupte din Lumină
și-n lume-aruncate
Un timp fără memorie
Ochiul de Veghe aude Poetul:
sunt doar vibrație și
sunt
sunt
sunt
o licărire de Lumină
divin avânt

Mi-e sufletul
atât de plin că
Timpu-și varsă clipele
Nu-ncape-n preajma mea decât
un fâlfâit de Aripă
Atât.

8.V. 2002

PSALM

Tu pari că nu știi
cine ești
Tu pari că dormi
că nu gândești
și totuși
când Te-ntorci pe-o parte
Te desfășori mult prea departe
ca să mai cred că nu te știi

Tu ești o veșnică mișcare:
Te miști pe loc
dar mărești pasul
Sub pasul Tău de uriaș
ascunzi pași mici
un infinit
și mersul Tău spre Tine Însuși
e o purcedere senină
și nu se măsură cu ceasul

Tu ești scopul și binele
scopul oricărei deveniri și mișcări
și toate în spirală formând unitatea
se-ntorc la Tine
într-un târziu
care nu-i târziu
e o veșnică întoarcere a Fiului la Tată
Într-o înserare
care nu-i înserare
e doar umbra Duhului Sfânt

pe care Fiul ni L-a lăsat
când L-ai chemat la Ceruri

Tu rămâi ascuns
în ceea ce dăruiești
pentru că
dăruindu -Te
n-ai cum să Te-arăți
Ești ceea ce trebuie să fie –
obârșia din care
ia naștere mișcarea
Te desfeți cu muzica pe care
singur Ți-o cânti la ureche
răspândind-o în toate urechile universului
și iar întorcând-o la Tine
ca și cum
ai vrea să te strângi în brațe
și din prea multă iubire
brațele nu Ți se mai îndoaie
doar degetele prea lungi
Ți se pierd în muzica celestă
purtată în văzduh
în zbor egal
pe aripile lor
de serafimi și heruvimi
mult prea aproape de Tronul Tău
Tronul cel de Dumnezeu purtător
locul cel divin
de odihnă a Dumnezeirii

Tu ești lăcașul vieții
neclintitei dezvăluiri

perfect circulare
inima sfântă pe care
zeii înșiși n -O pot exprima
Dezvăluire care se mișcă
unificând într-un fel unic
care cu cele strânse una către alta
se lansează de-a lungul întregului Cosmos

Prin întoarcerea Ta la Tine
în ritmul care -Ți este propriu
Tu întrepătrunzi
cele ce se evocă și se caută
știindu-se dinainte
făcându-le să fie Una
într-o unică armonie

Tu ești abisul libertății
ești repauzarea restrângătoare
prin care toate se găsesc
rămânând în sine

Tu Te cunoști cu sufletul
Celui care ești azi și
amintindu-Ți de
Cel care-ai fost ieri
Îl întorci la Tine

Tu ești Cel ce
în întregime vede
în întregime gândește
în întregime aude

Tu ești Zeul
cel mai mare printre zei și oameni
nici la înfățișare
nici la gândire
asemănător muritorilor

Și în timp ce intri în Tine Însuși
și Te multiplici în Sine -Ți
Tu nu-Ți părăsești propria unitate ci
purcezi către toate lucrurile
rămânând în întregime
înlauntrul Tău Însuși

Tu ești
ceea ce rămâne:
permanentul
staticul cu mișcare pe loc
echilibrul dinamic invariabil
aflat în miezul Sferei Sale existente
cu care Ești solidar
și căreia îi ghidezi evoluția mișcării

Tu ești
Unul dăruitor
care dă Firea
iar Firea este darul Tău

Tu ești
izvorul etern al Vieții
ești Logos
care crește în El Însuși
Tu cunoști toate lucrurile

printr-o singură gândire

Cuvântul Tău este
esența eternă a Firii
Tu zidești Ființa lumii
Trimițându -Ți în lume Spiritul
dar păstrezi în Sine Fiul

Pentru Tine e un număr
sufletul meu
suflet în Sufletul lumii
ivit dintr-o mișcare
de armonizare selectivă
(insistența unui dezechilibru relativ
în echilibrul absolut)

Sufletul meu e
un acord insular
în oceanul armoniei universale.

aprilie-mai 1996

O SINGURĂ PLOAIE

Singuri nu știm uneori
cum ne ucidem visele
Luăm țărâna în palmă
și așteptăm din lutul ars
să încolțim semințele...

O singură ploaie
una singură
și-atunci spunem:
Doamne, Tu ești
Marea Așteptare
Marea Dorință
marea de noi
neputință
care ne-acoperă
înțelept
ca un mit.

13. VI. 1974

PSALM

Mă pierd în Tine,
Doamne,
și-mi e atât de dor
de mantia ta largă
în care mă-nfășor
Tu pari că nu știi unde
și nici chiar cine Ești
Tu pari că dormi adesea
Tu pari că nu gândești

Și totuși,
când pe-o parte Te-ntorci
Tu Te trezești
formând o piramidă
cu vârful-ascuns în Ceruri
pe baza ei Pământul
susținând mii de oști

Sub pașii -Ți uriași
Tu veșnic poți s-Te miști
grăbind sau răbind ritmul
Te-ascunzi în Tine Însuți
senin porcezi spre Tine
și nu Te uiți la ceas

O muzică ascunsă
Te pune în mișcare
din dor de Tine Însuți
deși ești fără glas

Și toate în spirală
la Tine se întorc
cum fusu -ntoarce firul
mereu pe altă parte
când fetele în seară
stau vesele și torc

Ca unic scop și bine
mișcarea Tu o ai
tot alta ea devine
când Ție Tu te dai

Din dor de Tine Însuți
copiii Tu Ți-i chemi
într-un târziu la Tine
cum Fiul se întoarce mereu
de-o veșnicie
dând vremurile-n vremi

Lăsând doar înserarea
să ne cuprindă stând
când doar purtându -Ți umbra
purcede Duhul Sfânt
Lăsând apoi și noaptea
să ne cuprindă lin
cuprins cum e paharul
de floarea albă-n vin

Rămâi ascuns
în ceea ce veșnic dăruiești
un joc de-a v-ați ascunsa
se pare că Tu ești

Acesta este Jocul
ce singur Ți-ai impus
mișcându -Te întruna
când jos și când iar sus

Și când porcezi în Cale
Îți place să insiști
lăsând în urmă -Ți ape,
munți, ierburi
când Te miști

Te-acorzi în Tine Însuți
cu-arpegii mii și mii
și când privești Pământul
vezi toate cum le știi

Și iar Te-ntorci la Tine
în brațe-ai vrea s -Te strângi
din prea multă iubire
Și tot ce-i pe Pământ
Se -ntoarce -n ritm celest
unind Nordul cu Sudul
și Vestul intră-n Est
Și tot ce se întoarce
se mișcă-n ritm de dans
și Cerul și Pământul
devin doar un balans

În zbor egal de aripi
se mișcă totu-n Cer
pân' toate pe Pământ
la Tine venind pier

Tu ești lăcașul Vieții
în cerc Te desfășori
deși ești neclintit
în veci Tu n-ai să mori
O inimă prea sfântă
pe lumea asta ești
să Te descrie nu știu
nici zei nepământești

Te miști în ritmu -Ți propriu
și-astfel întrepătrunzi
tot ce-i la suprafață
cu cele-n cari Te-afunzi

Abisul libertății
repauzare ești
readucând la Tine
în Cale ce-ntâlnești

Și toate rămân sine
culcate-n sânul Tău
căci fără ele toate
Tu nu ești Dumnezeu

Cu sufletu -Ți divin
Tu Te cunoști ca Zeu
deși ești Cel de azi
la ieri Te-ntorci mereu

În întregime vezi
gândești, auzi și simți

cum Te iubim cu toții
copii ca și părinți
De-aceea nu Te-asemeni
cu nici un muritor
trăind ca o Absență
ce-duce numai dor

Și-n timp ce intri-n Tine
și-n Sine Te mărești
purcezi spre-a noastră lume
dar nu - Ți părăsești Casa
ci rămânând în Tine
continui să zidești
Tu ești Dăruitorul
ce Firea dăruiești
iar Firea - Ți este darul
ce -ntruna -l pierzi sau crești

Eu sunt doar un acord
în armonia Firii
un număr insistent
în leagănul iubirii

Dar Tu ești Suveranul
și Mare Preot ești
acorzi netăinuirea
cunoașteri dăruiești
Rămas în Tine Însuți
mișcându -Te pe loc
în lume al Tău Spirit
își face veșnic loc
Cuvântul e în Tine

doar Tu poți fi Cuvântul
și lumea asta toată
biserica Ta e
În zidul Ei sunt piatră
cât vorba -n mine e
în mine cât e gândul.

aprilie-mai 1996

DUHUL SFÂNT

Natură înseamnă naștere
Iată, Duhul Sfânt
se naște dintr-un Ou
care plutește pe ape

Corpul Lui e fluxul de Idei
e informația Lui despre Sine
printr-o mișcare continuă, discretă
a părților
prin schimbarea caracterului acestei mișcări

Natura este Unul
care își generează propria existență
prin întrepătrunderea părților Sale
prin trecerea lor unele în altele
prin rezonanța naturală
a Ideilor ascunse sub părți

Întregul care conține părțile constă în armonie.

mai 1996

O, DOAMNE, PRIN TINE, UNIVERSUL ÎL SIMT

O, Doamne,
prin Tine
universul îl simt
cum tresare:
proaspăt ca dup-un somn
ca dup-o înserare
Totul în el e
numai nedumeriri și mirare

Simt linia orizontului
în jurul inimii mele
ca un balsam pe-o rană
Lasă-mă să fiu
umila mreană
care nu știe că piere

O, acest leagăn enorm
în care m-afunzi
când adorm
e singurul balsam
pe care-l mai am
pentru copilărie
Pentru copilăria când
nu mă întrebam
de ce tresar
sau de ce respir
Eram!

Binecuvântat fie
aerul tare al visului!
O, cum m-am desprins dintr-o dată
din imensa roată-a plictisului!

Nu mai știam unde să mă caut -
în frunze ,
în flori, în auz –
totul părea atât de confuz-
nici un ecou
pe pământ sau în Cer
pentru sufletul meu
Aș fi vrut să m-avânt –
dar unde?...
Nu mă-ntâmpina Neclintirea
în văzduh sau în unde

Simt cum înot
în abis
Să nu mă strigi
să nu-mi spui pe nume
Nu vreau să cad pe Pământ
vreau să rămân imponderabilă:
dimineața
cu mâinile întinse spre soare
cu tălpile goale lipite de lut
Numai așa
muzica sferelor pot s-o aud
Numai așa
n-am să Te-ntreb
de ce e omul trestie gânditoare
de ce e gândul durere

și poezia rană veșnic deschisă
O, Doamne,
lasă-mă să plutesc
pe notele Cerului!
Poate-am să gădesc cheia
Porții veșnic închisă.

25. VIII. 1991

APELE SUFLETULUI

Apele sufletului
s-au limpezit de-acum
Nu știu când și cum
am îmbrăcat o haină de foc
drept mesaj pentru drum
Brad am devenit
cu brațele vâslind în jos
și vârful gândului direct în cer
Nevăzutul lac în mine
cer e
întors

Nu mi-a mai rămas
decât contemplarea
punctelor dintre două lumi
indefinite
ca niște constelații
ascunse sub pleoape
și care-mi aduc
departele aproape

Nu mi-a mai rămas
decât așteptarea
luminării trupului meu
până la topire
până la pierdere
în nevăzutul Zeu.

4. XII. 2004

SUNT DOAR UN VAS

Sunt doar un vas
care tânjește
după roua de lumină
după uleiul prea sfânt
Noaptea-mi ațintesc privirea
spre stele
și devin așteptare
devin tăcere
fără de gând.

Numai așa
simt că-mi vor crește
aripi de foc
Numai așa
îngeri de pază
vor face loc
Înger - soldat
deschide Poarta
să pot să trec –
partea cea vie din mine
e dincolo
Nu mă lăsa
în vremelnicie să mă petrec.
Înger de pază
zidul e-n mine
vreau să-l dărâm
Simt rădăcina
cum mă atrage
din alt tărâm

15. I. 2004

TOT OCOLIT MI-E DRUMUL, DOAMNE

Mai sus
mai jos
mai sus
mai jos –
tot ocolit
mi-e drumul, Doamne.

O scară port
în suflet eu
și mereu cred
că-mi ești aproape
dar treapta ei
se rupe des
făcând din Ceruri
ape, ape.

Și, Doamne,
muzică Tu ești
ești veșnic muzica Tăcerii
Tăcerea
om, cum s-o aud
decât în clipele plecării?...

Încet
Tu mă dezbraci de trup
cum îți dezbraci cămășile
și, Doamne,
nu Te nimeresc
deși-s deschise ușile.

Dar știu:
cândva, în asfințit
când frunze-mi vor zbura în cale
pe calea vântului-am să vin
unind în mine deal cu vale.

Și toți vor crede c-am murit.

31. I. 2004

ANOTIMPURI IMAGINARE

N-am învățat
să mă vindec de mine
n-am învățat
să mă vindec prin lume
Sufletul meu
înflorește deplin
numai în anotimpul divin.

Nu știu să țin scara
pe orizontală –
simt că-mi intră
pietricele-n sandală.

Când mergi cu o floare
ținută-ntre dinți
ca să-ți poți ridica
mâinile întru sfinți
oamenii te ocolesc
cu mirare
și te confundă
c-un semn de-ntrebare.

Un semn de-ntrebare
ce nu-i dorit:
ei nu vor să știe
că deja au murit
că mai respiră
doar să ronțăie ură
și-ți acoperă sufletul

cu o-njurătură.

O, anotimpuri imagine
ce vă hrăniți
c-un semn de-ntrebare
și cu-o mirare nețarmurită,
voi v-ați ivit să apărați poezii
imnuri de slavă când ridică vieții!

18. II. 2004

UNEORI NOAPTEA

Uneori noaptea -
când nici o mișcare
nu-nclină balanța
Tatălui Sfânt -
pe nesimțite
devin Aripă
cu ochi de cristal
și m-avânt
m-avânt...

Nu mai știu
cât lut e în mine –
sunt doar mirare
doar respiraie oprită
doar ... înfiorare

Uitată în muzica sferelor
uitată-n lumină
uitată-n culori
de eul meu pământesc mă desprind:
sunt doar un punct
pe roata erelor
Un punct luminos
rotindu - se-n spirală
și legănând durerea
de-a nu putea ști
cum să descrie frumusețea cerească
nebănuită de oamenii vii. 14. III. 2004

ÎNTRE PĂMÂNT ȘI CER

Am vrut din inimă
să mi te smulg
cum smulgi o floare
fără apărare,
da-n loc să iasă,
floarea s-a-nmulțit
și de mireasmă
a umplut răzoare

Simțirea mea
un arc e peste timp
și peste spațiul
ce nu se supune
dorinței mele
de-a ne regăsi
și într-un punct să poată
să ne-adune

Pe cât îmi pari străin
printre cuvinte,
vijelios când te arunci
în scris,
pe-atât de cunoscut
și tandru-mi pari
când sufletul ți-l sorb
întreg, fierbinte

Tăcerea s-o lăsăm
să ne supună,

subțiri să fim
și împliniți în vis,
peste cuvinte
doar ea e stăpână,
fără sigiliu și fără înscris.

28. II. 2004

INVITAȚIA LUI IISUS LA CER

Nu în genunchi
veți sta de-acum
ci în picioare
de veți ști
Cerul deschis
să îl priviți

Nu sclavi vă vreau
ci doar copii
ce cu iubire
Mă desfată

Mă veți cunoaște
prin iubire
doar ea vă este
taina Firii

Iubind
vă veți găsi pe voi
și de Pământ veți fi desprinși

Ca pomii-n floare veți fi ninși.

3. III. 2004

PETALĂ DINTR-UN TRANDAFIR DIVIN

Știu doar tăcând
eu capul să mi-l plec
cu sufletul plutind
să Te petrec
și în tăcere
glasul să -Ți ascult

Nebănuite muzici în tăcere
de poți să le asculți
devii tumult

Lumină eu devin
când Te presimt
cu ochii cei lăuntrici
ca pe-un nimb
și-ncep să Te-nțeleg
ca pe un miez
ce veșnic se revarsă în diez

Fărâmə doar
din raza Ta divină
eu sunt
dar sunt și apă
sunt și tină
și aerul îl las
să mă pătrundă
visarea-ncet să simt
cum mă inundă

Respir acorduri muzicale doar
și simt cum mă înalț
devin tropar

În lumea Ta înaltă
toate cântă
și spații, flori și păsări
muzica Ta-nveșmântă
Serafimi, heruvimi și îngeri
din muzica Ta doar sunt frângerii

Ideile se-ascund în dans
născând sublimul în balans
În armonie, rouă și parfum
plutesc petale
lin făcându-și drum

Petală dintr-un trandafir divin
să pot să fiu

ascunsă în sublim.

2. VII. 2004

MI-E INIMA UN TEMPLU

Mi-e inima un templu
și cugetul mi-e preot
și simt cum în lumină
biserică devin
și candelă aprinsă
să ard în rugul veșnic
al focului divin

Presimt ca o scânteie
divinul cum îl port -
în El e adevărul
a toate și a Tot.

2. VII. 2004

MĂ VEI PRIMI CÂND AM SĂ MOR?...

Pare că-mi amintesc de Tine, Doamne,
din vremea când eram în Cer
Iubirea mea e-atunci prea mare
s-o pot reține-ntr-un ungher

Dar luminarea-i o clipită
suflet de lut eu redevin –
mă-nvălui în greșeala lumii
chemându -Te doar când suspin

Umil devin când recunosc
că Tu ești Calea și -Adevărul
Mi-nvălui trupul în Lumină
și beau iubirea cu urciorul

Îmi pun speranța în iertare:
ca unui fiu risipitor
mi-e dor de Casa Ta cea Mare

Mă vei primi când am să mor?...

19. VIII. 2004

TAINELE LUMII, ÎN INIMA MEA

Tainele lumii
în inima mea
dormeau cum viața
dormea în pământ
dar sămânța iubirii divine-aștepta
o poartă deschisă la mine în gând

Aceași sămânță
și totuși, o alta
cunoașterea și iubirea
le armonizează
și căi de lumină
desprinse din mine
un drum infinit
înspre Cer îl creează

Iisus ca și Tatăl
ne vor lor asemeni
și pașii ne-ndrumă
cu răbdare și tact
ca-n cele din urmă
să știm fiecare
că Cerul e-n noi
și viața e-n act.

23. VIII. 2004

LUMINA CERULUI

Lumina Cerului azi cade
în seara sufletului meu
și precum norii se ridică
deasupra mării liniștite
sau precum ploaia se coboară
peste pământul însetat
inima mea în dimineață
petalele și le desface
și adevăruri mă învață
din slava Cerului-nstelat.

23. VIII. 2004

O BOLTĂ CEREASCĂ

O boltă cerească
îmi izvorăște din inimă
revărsându-mi în trup
Adevărul Divin
fragmentat în puzderii
de mici adevăruri
ca să simt plenitudinea
cât mai deplin.

23. VIII. 2004

LA CE-AȘ MAI FI?...

La ce-aș mai fi
de n-aș ști că exist
să am când ochiul vesel
și când trist?...

Să fiu nu doar lumină
ci cu lumina-n sân
când iarna-mi vine-n față
când vara-mi doarme-n fân

Și sânu-i o oglindă
în care să mă văd
și ochii când i-nchid
eu lumile străvād

La ce-aș mai fi
de n-aș vedea pe altul
cum se coboară-n lume
cum tinde spre Înaltul?...

Sunt piatra, iarba, omul
doar existențe mute
ce nu m-aud când eu
spun vrute și nevrute?

Dar Duhul, oare Duhul
ce-n suflet se pogoară
nu doarme și în cele
ce n-au vorbit o oară?...

Mă cred pe mine însămi
din toate mai presus
doar pentru că nasc vorbe

Dar oare cele mute
nu - L înțeleg mai bine
pe Tatăl Cel din Ceruri
ca și pe Cel ce-n lume
s-a fost numit Iisus?...

11. IX. 2004

PETALELE INIMII MELE

Petalele inimii mele
se desfac încet
una câte una
în fața divinei
sublimei tale îmbrățișări

Și nu știu
Iubirea e înțelegere
sau înțelegerea, Iubire
când pacea coboară
peste inima mea
ca o năframă infinită
ruptă din Tine
și învăluindu -mă în lumină
apropiindu-mă de Tine
fără scară
și lăsându-mă să ard
în focul Tău viu
ca să mă pot desprinde din tină

Și timpurile toate
sunt una în mine
când totul devine lumină

Adevărul e iubire
și înțelegerea e iubire
și ființa mea finită
e infinită
când mă desprinzi de minciună

Tu, Doamne,
mi-ai dat libertatea
de a mă roti
în jurul Tău
sau în jurul meu
și eu să aleg
când e mai caldă îmbrățișarea
Totul se-nvață din greșeli –
tot Tu m-ai luminat ca să aflu -
și mi-ai dat șansa
să Te regăsesc
atunci când orbita mea
s-a rătăcit de a Ta

Brațele Tale m-au primit cu căldură
mereu la fel de divine
Eram eu și nu eram eu –
pluteam desprinsă de ură
și firul de praf
lipit de tălpile mele
se dilata la nesfârșit
ocrotind tot universul în el
iar în centrul universului –
îmbrățișarea noastră sublimă

M-ai lăsat
să mă pierd de Tine cândva
ca să pot să mă cunosc mai bine
Nu puteam să știu
cine sunt eu
dacă nu-nvățam
că binele meu temporar

poate fi răul Tău veșnic
ca și răul meu veșnic

Singurul meu ghid către Tine
e inima mea
Doar ea
mi-a arătat într-o noapte
cum dormi – mic într-o cămăruță a ei –
trimițându-mi gânduri și șoapte

Far aș vrea să devin
să Te slujesc mai deplin
Slujirea mea pentru Tine
e singura aripă
ce nu mi se frânge-n văzduh
când lumina Ta divină
mă desprinde de trup
Viața mea a devenit un dans –
și binele și răul stau în balans –
ca să m-apropii de Tine mereu
s-aud Tăcerea cum vine

Tot mai mult
mă învăluie
mă învăluie-un cânt
devin lumină
devin avânt.

7.X. 2006

CA UN COPAC

Ca un copac
căzut din picioare
tălpile, Doamne,
se-ntorc în pământ
dar sufletul meu
se-ntoarce la Tine
căci doară în Cer
am făcut legământ

Iubirea mea
e totuși, a Ta –
Tu ești Cel ce-mi trezește
în suflet iubire
Eu doar îți răspund
sunt doar un ecou
din infinite ecouri
pornite din fire

Sărăcia, compasiunea
blândețea, dreptatea
mânia, înțelepciunea
viața și moartea –
sunt toate iubire
grație divină
și tot atâtea ipostaze
ale Eului Tău creator

Te-ai vrut sărac
din prea multă iubire
revărsând în afară

infinitul Tău Eu
dar totu -Ți revine
prin moartea din fire
și face din Tine
deplin Dumnezeu

Îmi ascult iubirea
din inima mea
și alerg către Tine
în ea
Oricât de mult aş căuta
nu voi găsi nimic
care să -Ți poată fi dăruit
fără să fi fost deja
dăruit de Tine
Iubirea mea pentru Tine
e doar picătura
ce cade-n ocean
dar e adevărata mea viață
e viața Ta înăuntrul meu

Tu îmi șoptești că
doar iubirea adună laolaltă
Iubirea e simultan
natura Ta și a noastră
Tu ne-ai iubit
înainte de a ne naște
altfel nimic n-ar fi fost creat

Într-un cerc strâmt
ne-ai așezat ca să -Ți reverși
din plin iubirea

Vreau să răspund Iubirii
prin iubire
foc să devin
și cercul să-l distrug
cercul iubirii și grației Tale
să pot cu sufletul să - L fug

Aș vrea să tac
precum Pământul tace
plin de devoțiune pentru Tine
și nu genunchii
inima să-mi plec
în fața măreției infinite
căci Tu ești Poarta
însă ești și Cheia
prin care înăuntrul Tău s-ajung

Puterea Cerului
de aș avea –
iubirea mea
să intre toată - n ea

Chiar călătorul obosit
pierdut în noapte
se recunoaște-n Tine
așa cum firea se recunoaște
în soarele ce-o luminează

Din prea multă iubire pentru noi
ne-ai dat discernământul de-a alege
între un demon și un zeu
între marele prinț al amăgirilor

și iubirea ta pură
necondiționată
Tentațiile și dorințele noastre
sunt doar ocazia
pentru a ne dovedi alegerea

Tu singur Te îmbrățișezi
ca astfel să -Ți cunoști Iubirea
ce, asaltată de preaplin,
s-a cunoscut pe Sine Însăși
și sunetul ivit din teamă
Cuvânt a devenit, Lumină
Lumină din îmbrățișarea
Divinității cu Iubirea

Când, supărat,
Îți acoperi fața cu mâna
știi să aștepti
să-mi recunosc vina
Chiar dacă din mânie
toate le-ai născut în univers
Tu cu iubire
viața mi-o îndrepti
ca pe un vers.

De nu știi în cuvinte
să-mi exprim
iubirea ce Ți-o port
de-o veșnicie
e că prin adorație tăcută
mai lesne poți găsi
o Poartă vie.

1. XI. 2006

ADEVĂRATA BISERICĂ

Iubindu -Te pe Tine
noi devenim adevărata biserică
și inima noastră devine locuința Ta
care simte adierea
dătătoare de beatitudine

Tu și Fiul una sunteți

Fiind Iubirea
Fiul este Legea care
cunoscând -O
devine vie în noi:
ne umple de slavă
și ne face liberi
ridicându-ne deasupra ei
în grație și lumină.

15. XI. 2006

O NOAPTE SENINĂ DE VARĂ

Fă-mi, Doamne, cuvintele
pline de sevă
de râs îngeresc
să pot să le-arunc către Tine
mai sus
tot mai sus
să vin către Tine
fără să simt
când cuvintele se isprăvesc

O mie de poeme nescrise
îți flutură pe buze
și eu parc-aș ști
Te pregătești s-arunci nada
de la mii de kilometri cerești
E o noapte senină de vară
e ora când
greierii se-ndrăgostesc
Hai, oprește -Te! Carul Mare
și-a răsturnat roțile
cutremurat de ecoul glasului Tău
și sufletul meu a crescut cât un munte
de parcă m-am rătăcit
prin încăperile Tale de Dumnezeu

E-atât de vară în mine
încât trupu-mi miroase-a copt
și sufletu-i tot un fior

Sunt toată un gând
și-un zâmbet
și-o galeșă privire de-ndrăgostită
și nu știu
cum poți Tu
să fii și-n mine
și-n afara mea
să fii una cu mine
dar și altcineva

Altcineva ca un ecou
ca un rotocol infinit
și mic și mare
mereu rotit

M-a copleșit bucuria
ca o ploaie de vară
sunt ca un lujer de crin:
și firavă
și puternică
și gata să cer ajutor
și catapultată-n al nouălea cer

Strâng crinul la piept –
mirificul
imaginarul crin –
cu grijă
să nu mă-nec
în mirosul divin

Tu știi să întrepătrunzi
clipa cu veșnicia

să fii mirific salt
din viață în moarte
și din moarte în viață
Haide, dă-mi un sfat
dă-mi o povață:
cum să fiu cu Tine
fără s-ajung în Înalt?...

Tu cunoști resortul ascuns
al respirației mele
și eu mă-nvârt în jurul lui
ca și cum m-aș învârti în jurul Tău
Eu sunt înăuntrul Înăuntrului Tău
și mă prefac c-aș vrea să-mi dau de capăt
deși mă tem de ceea ce
doar în adâncul ființei mele nu mă tem
Dar încă nu cunosc adâncul ființei mele
dar încă mai vreau să las viața
să gâlgâie-n mine

Așa dreaptă cum stau
cu privirea ridicată spre Cer
cu mirosul întors în pământ
sunt, Doamne, ce fel de avânt?
Așa răsucit
întortocheat
ca o casă de melc?...

Mai bine ia-mi întrebările toate
și fă -le o sfoară de nori –
Vreau să rămân subțiată-n albastru
presară-mi în inimă, Sori!

Căci uite,
e ora când cântul de greieri s-a dus
s-a dus licuriciul
cu lampa lui luminoasă cu tot
și cântă-un cocoș
iar eu dintr-odată devin filosof:
ca Diogene cu lampa zilei mă plimb
și nu văd nimic nicăieri
Doar un glas nevăzut îmi șoptește:
peste tot doar păreri
păreri sunt ziua și noaptea
mai bine trăiește
Și-atunci, ascultătoare
privesc în jur:
o buburuză-și ia zborul
de pe firul de iarbă plâpând
o pisică-și spală fără grabă labele
doi boboci se rostogolesc
trăgând de-aceeași râmă
un cățel se- nvârte -n jurul cozii

apoi ascult
neauzitul cânt
ce toate le desface
preumblând

Totul e copt în mine de-acum
și ceva îmi trece prin trup ne-nctat:
nu știu cât e gust
cât miros
și cât glas

nici nu știu cât păstrez
și cât las

Din afară de timp
mi se-ntoarce resortul
și mă torc într-un fir
tot de unde-am rămas
și ieșită din iarnă
mă-ntorc iar în vară
și mă las cotropită
devorată de ceas

E-un aer tainic astăzi –
ce plin e de lumină! –
și pacea-și face cuibul
în creștetu-mi trezit!
Ci doar deplina pace
întinde sfori albastre
pocale de lumină
continuie vărsări
Atât de simplă pare
viața-n revărsare
de duh prea sfânt și tainic
încât adoarme-n mine
viața cea trecută
și eu devin o poartă
prin care se strecoară
neuzite muzici
pierdute prin culori

Ci poate pentru-o clipă
sint Neclintirea-n mine -

nici vântul nu adie
și viața stă pe loc –
Așa doar pot să aflu
ascunsa împăcare
ce-n fiecă suflare
un cuib și-a înjghebat

Așa doar pot s-ascult
neuzitul cânt
ce toate le desface
preumblând

Simt cum mă-nvăluie
mirifici fiori
ce-așteaptă să trec
sub petale de flori.

13. VI. 2005

RUGA JIDOVULUI RĂTĂCITOR

O, Doamne,
dă-mi un bob zăbavă
în fuga mea
de ani și ani
Mi-a devenit credința dar
nu mi-a fost fuga în zadar

Nu mi-a fost fuga-n risipire:
Duhul cel Sfânt s-a pogorât
și Tu ai devenit ivire

Nu mi-a fost fuga în zadar:
când Duhul Sfânt încet se lasă
mi-e inima o liturghie
și Tu din Ceruri Te pogori
divina mea Epifanie.

8.I. 2005

DOAR ZAREA SE PIERDE-N LUMINĂ

Doarme inima mea
doar zarea se pierde-n lumină
doar depărtarea
doar munții
albi de dor
farmecă lumea

Eu
doar aștept
zarea să picure
roua trezirii
să strălucesc
ca un brad luminat
cu crengile-n sus

Numai cântecul neauzit
omul îl mântuie
Murmură gândul în mine:
dusu -m-am dus.

5. III. 2006

MI-E SUFLETUL ÎN AȘTEPTARE

Mi-e sufletul în așteptare
ce el așteaptă cine știe,
dar e prezentă acea tăcere
ce adevărul doar îl scrie

Tăcere. Scări întortocheate
m-aduc prin cețuri iar la Tine
și nu Te văd. Simt doar căldura
cum mă ridică din ruine

Văd doar coroana cum s-arată
și cum dispare sus pe cer
Pe nesimțite-mi intri-n suflet
și îmi rămâi ca ienicer

Nu vreau să știu ce am gândit
până acum numai o clipă
Îmi spune gândul că eram
numai un suflet în risipă

Doar zborul, știu, mă-mbogățește
și mă ridică în lumină
de-aceea stau în așteptare
și uit că sunt un boț de tină.

13. II. 2005

STEAUA BETLEHEMULUI SFÂNT

Poezia să tresalte pe umeri
să devenim mai ușori
să plutim deasupra pământului
cum schiorii în salt uneori

Și-atunci o să ne-apară sub pleoape
Steaua Betlehemului Sfânt
și duh ce plutește pe ape
o să ne-adoarmă în gând.

11. XI. 2003

VIS

Să trec prin mijlocul soarelui
zburând pe raza a șaptea
și să răspund Divinului
precum Ulyse monstrului Polifem:
„Eu sunt Nimeni”

Sau mai bine să nu răspund
și să- mi spun doar în gând
„Eu sunt tăcerea”

29. VII. 2005

SOLVE E COAGULA

Cum pruncu-și lasă- n urmă
placenta când apare
și fluturii gogoșa
când se rotesc în zbor
rămâne- n urmă viața
viață când apare
și totul se repetă
căci ești nemuritor.

20. VII. 2005

O LUME ABIA BĂNUITĂ

O lume abia bănuită
plutește prin gânduri
prin corp
Aș vrea s -o rețin
dar îmi scapă
cum puful cel moale
de plop

Simt cum intru în ea
cum mă lasă
să fiu mai ușoară
ca fulgul
și o pace de vis mă cuprinde
de parcă în mine- ar dormi
pe veci Demiurgul

Mai sus
tot mai sus
simt că urc
fără mine
și totuși, sunt eu
și- o lume abia bănuită
mă scaldă- n lumină
de zeu

Și starea aceasta de bine
e starea firească dintâi
cum îngerii în brațe m- ar ține
și stele plutind căpătâi

Dar o voce -mi șoptește din nori
că mai aproape de mine- i
Pământul
și că sufletu - n piept
nu -mi va crește
până nu mă bântuie
vântul

Până nu sunt una
cu lutul
și călcată- n picioare
de cei
pe care i- am scos
din țărână
și i -am iubit
ca pe zei

Numai atunci
numai atunci
sufletul meu
va țâșni ca o navă
în sus
învăluit într- o tandră lumină
ce de veacuri se cheamă Iisus.

24. IV. 2005

SCRISORI CĂTRE DOMNUL

I

Vreau să-ți scriu mereu câte-o scrisoare
de când Te cobori la mine-n gând
poate că-mi va crește-n inimă o floare
mare de la cer pân' la pământ

Vreau să-ți scriu mereu câte-o scrisoare
numai din priviri să Ți-o trimit
poate că-mi va crește-n sân un soare
să Te luminez de bun venit

Vreau să-ți scriu mereu câte-o scrisoare
numai din tăceri să ți-o compun
poate așa vei ști că sunt rebelă
chiar și-atunci când vreau să mă supun

Tu ești eul meu cel mare doar
și în Tine eu mă recunosc:
sunt un mic cercel într-o Ureche
ce captează suflete cu har.

1. I. 2007

II

Într-un râu de lacrimi, Doamne,
de-aș putea să curg mereu
să se topească în mine -
mic și tainic – Dumnezeu

Într-un râu de lacrimi, Doamne,
de-aș putea să curg la vale
și-un semn tainic de lumină
poate mi-ar ieși în cale

Într-un râu de lacrimi, Doamne,
de-aș putea să mă tot scald
poate Te-aș vedea pe Tine
stând în cerul cel mai `nalt

Și să-ți las a mea scrisoare
scrisă-n suflet cu iubire
poate-așa nu va ști Cerul
cât sunt eu și cât sunt Fire.

1. I. 2007

III

Ca o adiere de vânt
Te-am simțit, Doamne,
la mine-n gând

Ca un glob de foc
în inima mea
ți-ai făcut loc

Am vrut
să mă dau mai încolo,
dar oricum mă-ntorceam
erai și Tu acolo

De-atunci
numai porumbei
cu crengi de măslin în plisc
privesc în zare

Privesc corabia
în larg dacă n-apare.

1. I. 2007

IV

Cel ce mă iubește
și-n mine Și-a făcut sălaș
în rouă dimineața se-oglindește
iar noaptea stă cu stele la taifas

Cel ce mă iubește
și-n mine și-a făcut sălaș
din cerul Lui pe toți ne urmărește
și ne ghidează-n fiecare ceas

Cel ce mă iubește
și-n mine Și-a făcut sălaș
prin porumbei ne amintește
că Duhul Sfânt la noi a mai rămas

Cel ce mă iubește
și-n mine și-a făcut sălaș
cu mine-n gând se sfătuiește
și scrie-n locul meu de-un ceas.

1. I. 2007

V

Atât de multe-avem să ne mai spunem
încât doar vorbele sunt de prisos
Tăcerea doar în brațe ne-ar mai ține
cum un copac cu trunchiul prea vânjos

Atât de multe-avem să ne mai spunem
de parcă din alt cer m-ai fi adus
și vrei acuma să-mi mai spui în lume
ce mi-ai mai spus cândva acolo sus

Atât de multe-avem să ne mai spunem
încât Te-ai hotărât la vorbe-a renunța
Mirific peisaj ce n-are nume
de sus de-a rostogolul mi l-ai da

Să pot să-l țin - săracă pe-ai mei umeri –
bogată-aș deveni și m-ai salva
de zilele Tu doar vei vrea să-mi numeri
nu-n vorbele, ci în tăcerea mea.

2. I. 2007

VI

O poezie
ascunsă-ntr-o sămânță
din inima mea crește
cum rodul în pământ
Poate că-n Cer
‘nainte de-a mă naște
că Ție îți voi scrie
făcut-am jurământ

Sunt, Doamne, ca o iarbă
ce fruntea grea și-o pleacă
și prea multă iubire legănând

Sunt, Doamne, ca o trestie
ce gândul și-l împrăștie
dar și un scai de poala Ta
să mă tot țin, să mă tot țin
să văd copilul cel divin

Cu ochiul cel întors să-l văd
în mine cum își face vad
și ca o apă-nvolburată
îmi soarbe zilele ce-mi scad

Cu ochiul cel divin, întors
eu lumea Ta să o străvăd
când pacea mi se lasă-n os
și fără somn eu pot să văd.

2. I. 2007

VII

Ca un vârtej spre Tine mă întorc
mi-e timpul grabă, noaptea-mi e aproape
și nu știu zilele cât le mai torc
lumină cât mai intră sub pleoape

De la un timp, în mine când privesc
nimic nu este cum a fost cândva
Spre care eu să pot cheia să-ntorc
să aflu că nu sunt altcineva?...

Mai bine fug de mine și mă strâng
ca melcu-ntr-o cochilie strivită
și mă gândesc la Tine cum s-ajung
pe o cărare cu lumini tivită.

3. I. 2007

VIII

O clipă m-ai făcut să zbor -
m-a ocrotit a Ta Aripă -
și nu-mi păsa în zborul meu
de sunt prea mare
sau prea mică

Ce stea ascunsă ai văzut
din limpezimea -Ți necuprinsă
de-n jurul meu Te-ai rostuit
și m-ai lăsat de Tine ninsă?...

Din care viață mă cunoști
de ți-ai vărsat în mine Lumea
de am crezut că am un rost
din acea viață-n cea de-acuma?...

Era umil sufletul meu
și trist că nu-și mai știe rostul
M-ai făcut cer peste pământ
deși din lut mi-e adăpostul.

26. XII. 2006

IX

Mi -e-atât de dor de Tine
că Ceru-ntreg cu stele
de s-ar muta în mine
eu nu m-aş lecuî

Eşti mai presus de ele
eşti mai presus de îngerî
de-ntreaga Ta fiinţă
eu nu Ţi-o pot găsi

În joaca Ta cerească
Tu mi-ai cuprins făptura
şi m-ai făcut alături
de Tine să mă simt

Şi-acum când amintirea
mă roade cu-al ei vierme
că vis doar a fost totul
şi nu iubire sfântă
aş vrea să pot să mint.

26. XII. 2006

X

Acum dintr-o suflare
să pot să te cuprind
să rup din noapte vălul
ca să Te simt venind

Sfidând iar depărtarea
ce-n cale ne va sta
să Te iubesc cu spaimă
ca-n cer de mahala

Ardoarea Ta cerească
să mi-o cobori în sân
ca îngerii ce adastă
în poduri vechi cu fân

Să nu mai știu de-s suflet
ascuns în trup de lut
sau lut ascuns în suflet
ce-abia de pot să-l duc

de mare ce mi-e cerul
ascuns în bolta lui
și nimeni nu mai poate
să prindă-n el un cui

Un cui să lase-n clipă
o toartă de la Cer
pierdută în lumină
să uit că am să pier.

26. XII. 2006

XI

Îți scriu sfidând timpul
pe nerăsuflăte
În mine-ascund Cerul
și beau Anotimpul
și nici că îmi pasă
pedeapsa de-i mare

Cutez către Tine
s-arunc o strigare
pe-o rază să lunec
și raza de-i mică
cărarea-mi întunec
dar zbor înainte
Lumina-așteptând
luminând așteptare.

26. XII. 2006

XII

Târziu în noapte gândul meu
devine cânt, devine dor
când mă gândesc la Tine, Doamne,
și toată, toată mă-nfior

Eu un arcuș pe placul Tău
să fiu aș vrea, să cânt duios
să-mi crească-n suflet trandafiri
când mă pătrunzi până la os

Credința-n Tine e un dar
ce Tu mi-l picuri din senin
și-aud în mine-o liturghie
când Tu devii pâine și vin

Nu știu prea bine să mă-nchin
nici să m-aplec pe la icoane
Te simt ca pe-un iubit divin
și-am să mă pierd în Tine, Doamne.

12. I. 2007

II.

LUMINA DE PE MUNTE

Poetului monah Daniil Sandu Tudor

in memoriam

MOTTO:

<<De câte ori te gândești la Dumnezeu, e semn
că Dumnezeu s-a gândit deja la tine. >>

Părintele monah Cleopa Ilie

<<Dumnezeu nu are nevoie să-i recităm
rugăciuni, ci vrea ca acest cuvânt să devină trăit
de noi înșine.>>

Părintele monah Iustin Pârvu

LUMINA DE PE MUNTE

„Ești rupt din soare azi, Hristoase,
și-așa vei fi în veșnicie
și bucuria ne îndeamnă
să ridicăm noi trei colibe
să stai cu Moise și Ilie
Îți simțim sufletul în oase -
eu – Petru, Iacob și Ioan
Primind Lumina Ta divină
uităm de lumea de mai an
Căci fără griji ne vrei, ca paseri,
să Te slujim întru mulți ani”

Dar Petru nici nu terminase
cu ruga ce avea de spus
căci Tatăl într-un nor deasupra
îl apăra pe Domn' Iisus
Și înțelese el atunci
că rostul lor e-n lumea toată:
să-i lumineze pe creștini
împânzind toți pământul roată.

6. 08. 2007

ÎNDEMNURILE DUHULUI SFÂNT

Ci fii precum luna
devii ca pamântul
De vrei să fii soare,
să-ți ții jurământul

Jurământ de iubire
și de bucurie,
altfel devii vânt
și ai viața pustie

Fii liniște-adâncă
și crești în tăcere
Lumina ți-e mamă
când ție-ți ești vrere

Și viața și moartea
îți vor fi aproape
și-o lume întreagă
Îți va crește sub pleoape

De te-apleci,
ai s-auzi iarba
vibrând de iubire
pământul te va chema
din adâncuri de fire

De ochii ți-i ridici spre cer,
cuvinte-ntoarse în ecou

prin tine vor vibra când pier
Și marea de o vei privi
în fiecare picătură
privirea ta va străluci

Și tot ce-i spirit prins, captiv
în vraja ta se va ivi
din imemoriala vreme
și în lumina dimineții
ca un izvor viu va țâșni.

22. I. 2007

MĂ ODIHNESC ÎN OCHIUL TĂU

Tatălui Ceresc

Mă odihnesc în ochiul Tău
în Ochiul tău de Dumnezeu
și totuși, eu Te uit mereu

Trăiesc în lume, n-am habar
cum să trăiesc, un om gregar
deși Te simt cum mă-nconjori
de-atâtea ori, de-atâtea ori

Eu vreau doar liberă să fiu,
dar când mi-e ochiul greu, pustiu
refugiu-n Tine caut iar
cu inima săltând pe jar
cu inima săltând duios
când mă pătrunzi până la os.

21. II. 2007

LA MARGINE DE TIMP

La margine de timp
cu pasul blând, de zeu
la margine de timp
m-așteaptă Dumnezeu

Cu mantia întinsă
cu ochiul Lui de foc
cu vorba din tăcere
s-accept Celestul Joc

Să trec din lumea asta
în lumea de lumină,
în haina străvezie
lăsând în urmă tină

Să-mi amintesc pe dată
ce-am fost odinioară,
în viața asta ternă
venind a câta oară?

Deși nu știu nimic
din ce am fost cândva,
mă cred a fi în lume
acum altcineva
Urmez acea chemare
ce e-n străfundul meu
și-mi spune-un eu din mine
că-s os de Dumnezeu.

26. II. 2007

MĂ-NCEARCĂ, DOAMNE,-UN DOR

Mă-ncearcă, Doamne,-un dor de mine
de parcă-n mine am murit
sau poate că e dor de Tine
căci simt în mine-un infinit

Un infinit ce mă separă
de pacea ce mi-o dăruiești
și simt un vid ce mă doboară
în mine, Doamne, când nu ești

Deodată lin Te simt pe creștet
cum mi te lași ca un balsam
Devin din nou lumina blândă
din clipa-n care mă nașteam.

26. II. 2007

VIS

Ca gheața polară de rece să fiu
căldura Iubirii să pot să ți-o țin
În liniște-adâncă să pot să Te sorb
să crească în mine un suflet enorm

În grația Ta să pot să mă-nalț
în zborul divin fără scară sau lanț
Să pot să privesc în adâncul divin
ca o axă-ntre poli să pot să devin

Înțelegerea să-mi strălucească-n privire
precum polii Pământului strălucesc în Iubire
Coloana să mi-o-ncingă Iubirea ca brâuri
brațele mele să curgă în râuri
iar faptele mele, fără aripi sau șine
s-ajungă-n Marea Compasiunii divine.

26. II. 2007

CUM PHOENIX DIN CENUȘĂ

E-un suflu blând în aer
un suflu lin, șoptit
ca-n ziua Maicii Sfinte
când Pruncul s-a ivit

Ai zice că-i o zi ca și-alte zile sfinte,
dar fiecare om pe Iisus Fiul simte
și simte cum văzduhul în suflet îi tresaltă
și un foc viu s-arată
păcatul să i-l ardă

Cum Phoenix din cenușă s-a ridicat mai sus,
crucificat, se naște din moarte iar Iisus

Natura-ntreagă-i trează
din Iisus când renaște
și Duhul Sfânt primește
în prima zi de Paște.

30. III. 2007

ÎȘI PLÂNGE NATURA HRISTOSUL

Un concert al naturii s-aude în noapte
concert din suspine, din plânset și șoapte
Își plânge natura Hristosul de-o vreme,
îl plânge c-aude pe Cruce cum geme

El plânge pe Cruce încet până-adoarme
să vină doar îngerii din somn să-L întoarne
Din somn să-l întoarne, să poată să vie
cu-apostoli la masă, căci, iată-L, învie!

Și-odată cu Iisus natura renaște
Renaște și omul, e ziua de Paște!

30. III. 2007

COROANA TA DE SPINI

Domnului Iisus Christos

Coroana Ta de spini
în lauri se preface
în fiecare an
de mii de ani încoace

Privirea Ta e-ntoarsă
spre Cer și spre Pământ
să fii Tu chezășie
să fii Tu legământ

Căci Tatăl Te-a vrut jertfă
când s-au umplut pahare
vărsate prin Adam
în vise milenare

Umplute cu păcatul
ce veșnic se repetă
în singura ființă
ce s-a numit bipedă

Sunt oameni ce nu-s fii –
osânda ți-o vestesc
Cu inima pustie
în veci Te chinuiesc.

31. III. 2007

DE-O VEȘNICIE MĂ ÎNTORC LA TINE

Tatălui Ceresc

Eu sunt un gând
din infinite gânduri
împrăștiate-n spațiu
cu Iubire
De-o veșnicie mă întorc la Tine
așa cum se întoarce-ntreaga fire

Fără să știu prea bine
cine sunt
și câte vieți m-am preumblat
prin spațiu
eu în iubire Ta mă pierd umil
sorbindu-Te-n tăcere
cu nesațiu

Ca-ntr-un mănunchi
Tu-ai adunat în Tine
Iubirea și Înțelepciunea-n
două fire
ce se unesc și se despart
mereu
în spiritul Tău sfânt
de Dumnezeu

Noi cu Iubirea Ta
toți firul vieții toarcem

și cu iubirea noastră ne întoarcem
Prin bine și iubire pentru semeni
e viața noastră cu a Ta asemeni
Chiar dacă din mânie ne crezi
doar cu Iubire Tu ne priveghezi

Tu temple vrei din noi
să construiești
În inimă-i altarul
în suflet sunt ferești
Puterea Ta e-n soare, lună, stele,
dar omul mai presus l-ai pus de ele

Iubirea S-a născut întâi din Sine
Primind în ea Viață, Lumină și Înțelepciune
și toate împreună sunt Cuvântul
din care s-a născut apoi Pământul

Cuvântul însuși se împarte-n Sine
Creația fiind mare prin micime
Tot încercări ne dăruiești în viață -
e jocul Tău divin ca o povață
Prin luptă spiritul ni-l întărești –
eternitatea Tu ne-o pregătești

Ca o oglindă este chipul meu
în care te vezi Tu ca Dumnezeu
De eu sunt bun și drept
și blând, de sunt
Tu asta îmi întorci
ca legământ
De sufletul mi-e negru ca la furii,

judcător devii și Te înfurii
Iubirea ce mă-ndeamnă să Te sorb
e al Tău spirit ce mă-nvăluie în somn
și care mă veghează când înviu
și recunosc: Tu ești Cuvântul Viu.

15. IV. 2007

CAUTĂ NUMAI ÎN TINE

Nu mai căuta în iarbă
nici în pietre, nici în cer
Caută numai în tine
până toate în jur pier

Și-ai să simți atunci Lumina
cum te-nvăluie, te cheamă
Pentru-atâta fericire
sufletul poți să-ți lași vamă.

11. V. 2007

TU EȘTI IZVORUL

Domnului Iisus Hristos

Tu ești izvorul ce m-adapă
când apă n-am să-mi curgă-n suflet
Tu ești puterea ce mă-mpacă
și mă dezmiardă cu-al său cuget

Imensitatea –Ți este-n fire –
Tu ești Pământul, ești și Cerul
Mă pierd în sufletul Tău pur
să mă prefaci din temelie:
eu, scândura și Tu, Dulgherul.

12. V. 2007

NUMAI DE LA O SINGURĂ STEA

Numai de la o singură stea
Lumina să-ți vină-i
de-ajuns
Freneticul entuziasm
cu sete te lasă pătruns

Numai de la o singură stea
iubirea să-ți vină
și zbori
Cu Tatăl alături te simți
uneori, uneori

Numai de la o singură stea
credița să-ți vină
mereu
și-ai să simți
cum în tine plutești
cum te simți
ca și cum ai fi zeu.

22. V. 2007

ÎNȚELEPCIUNEA SFÂNTĂ

Orice pereche-și are zeii săi –
întreabă aerul, întreabă marea
întreabă cerul când este senin
și în albastru doar își vrea culoarea

Orice pereche-și are zeii săi –
întreabă mînzul când abia se naște;
picioarele-și îndreaptă într-o clipă
și-n lapte, iarba parc-ar vrea a paște

Întreabă fluturii dansând în zbor
și păsările desenând triunghiuri
de parc-ar ști că -Nțelepciunea Sfântă
se-arată lumii numai în trei unghiuri

Orice pereche-și are zeii săi
uniți într-unul singur ce-i Iubirea
care cu-nțelepciune pace-aduce
lăsând să curgă peste lume firea.

23. V. 2007

CA O ADIERE DE VÂNT

Domnului Iisus Hristos

Ca o adiere de vânt
mă-ncearcă dorul
ca o durere uitată demult,
dar cu nerăbdare Te sorb
când Te simt în aerul
înmiresmat la trecerea Ta
și-mi țin respirația câteva clipe
să nu adorm

În Tine Cerurile toate se rânduiesc
și tot la altă cotitură eu Te găsesc
Mă grăbesc în mine
alergându-mă în ritmul inimii
tot în spirală să Te ajung
O spirală mereu mai îngustă
mereu mai aproape de vârf
să devin râu, să pot să curg

Doar o dată în Ochii Tăi nevăzuți
să privesc
și lumile se-ntorc în punct
se isprăvesc
Micul devine mare
și marele devine mic

ca-ntr-un caleidoscop ascuns
în zațul de cafea dintr-un ibric

Cum poate fi măreția firească
și umilița, măreață
numai Tu știi,
dar totul în jur
de Tine-mi vorbește
și mă învață să mă smeresc
Te văd ascuns în ochii blânzi
ai ființelor nevorbitoare
și simt cum cresc.

26. V. 2007

TU DUPĂ FIREA TA, MĂ VREI

Domnului Iisus Christos

Tu bați la poarta sufletului meu
Tu bați mereu, Tu bați mereu
Tu după firea Ta mă vrei
cu Tine-n Cer să fiu și eu

Ca pasărea Tu vrei să fiu:
de grija vieții să nu știu
În mine eu să pot să zbor
așa ușor, așa ușor

În mine eu să Te-ntâlnesc
ca să plutesc, ca să plutesc
și ca o pasăre în zbor
cu Tine să mă contopesc
cuprinsă toată de fior.

27. V. 2007

ASCULT...

Tatălui Ceresc

Ascult cum se trezesc
sfinții-n biserici
și-n mine rămân
când Tu mă privești
Tu-mi aduci Departele aproape
ascunsă prin colțuri
de sunt, mă găsești

Și muzici aud
cum îmi cântă în suflet
durerea mă lasă
și grijile-s vânt

Și urc fără mine
și urc fără scară –
mi-e graba să ard
ascunsă-n Cuvânt.

29. V. 2007

OCHIUL LĂUNTRIC

În noapte-ascult un Ochi lăuntric
ce-mi amintește zeul indic
când lumea-ncet o zămislea
apă și lut punând în ea

În noapte lumea o cunosc
prin Ochiu-acesta plin de rost
prin Ochiu-acesta văd mereu
icoana sufletului meu

În noapte văd un Ochi lăuntric
ce mă învăluie, mă cheamă
El tainic îmi întinde-o undă
și în tăcere mă îndeamnă
plutind ușor, să urc mai sus
desprinsă toată din secundă.

30. V. 2007

TRUPU-MI E PĂMÂNTUL ÎN MIȘCARE

Tatălui Ceresc

Sunt ca o sămânță fără apă –
doar când mă privești, eu pot să cresc
Din Iubire, sufletu-mi s-adapă
și cunoaște raiul pământesc

Sunt ca o sămânță fără soare –
cu Lumina Ta mă învelești
Trupu-mi e pământul în mișcare
și-n el gândul Tu mi-l ocrotești.

4. V. 2007

DEPARTE DE URMELE MULȚIMII

Lui Parmenide

De parte de urmele mulțimii
dincolo de porțile Zilei și ale Noptii
așezat într-un car celest
și însoțit de fiicele Soarelui
călătorești pe Calea divină -
calea celui care știe cât de departe
îi dorește inima s-ajungă

Acolo tu întâlnești Zeița
care-ți făgăduiește să ridice vălul
dintre părere și adevăr.

29. IV. 2007

PĂRINTE, DOAR TU ȘTII

Tatălui Ceresc

De sunt un veșnic pelerin
și-un oaspete pe-acest pământ,
Părinte, doar Tu știi –
menirea mea e scrisă-n Cer
la Tine-n gând

M-ai vrut lumină din Lumină
să pot alătura să-ți fiu
să mă despart de tot ce-i haos
unind contrariile din tină
și-n mine eu să te contemplan:
mișcare vie în repaos.

18. VI. 2007

TU EȘTI UN CÂNTEC

Domnului Iisus Christos

Tu ești un cântec ce se naște-n Cer
și crește pe Pământ în trup de semeni
Tu ești Acel ce cu nimeni nu semeni,
deși tot Tu le semeni tuturor

Tu ești o melodie-n al meu suflet,
o muzică ce mă transmută-n Cer
armonizând contrariile din mine:
să fiu și cer și trup, ca să nu pier.

4. VII. 2007

MĂ UIT LA CHIPUL TĂU

Maicii Fecioare îndurerate

Mă uit la chipul Tău dintr-o icoană
mă uit la chipul Tău, Divină Mamă,
la Fiul și la Tatăl cum Te rogi
să ne mai păsuiască înc-un timp
de-a vremilor păcate
să nu dăm încă samă

Ai mâini împreunate
și ochi pierduți în zare
iar lacrimi căzute pe obraz
ne-arată că durerea ta-i prea mare

Dac-am putea să ne rugăm și noi
și rug aprins să devenim -
ca Sandu Tudor -
de lacrimi s-ar usca obrazul Tău
și-ar trece-n noi durerea
transfigurată-n dor.

14. VII. 2007

PORTRETE SPIRITUALE DE MONAHI

I.

PATRIARHII MOLDOVEI

În munții tăi înalți de brad
preoți monahi și-au făcut vad
Dacă ai ști, Moldovo, ști,
lacrimi potop ți-ar tot țâșni
Cu ele ai împărăți
cărări de munți prin sihăstria
Sunt lacrimi de pătimire
dar sunt și lacrimi de iubire
pentru cei trudnici întru sfinți
povețe dând l-ai tăi părinți
Povețe cum știu să îndure
necazuri, trude prin pădure
După ce-au fost prin închisori
l-a comuniștilor orori,
ei și mai aprig se rugau
mai mult pe Iisus îl iubeau
ținându-și singuri slujbe-n dar –
păsări în stol cântau tropar
apoi se alergau în stol
monahilor tot dând ocol
care pe umeri, care-n creștet
să nu mai fie Cleopa veșted
Tinerețea să-i fie dragă

când purta sfinții în desagă
și tot citea în munți la stână
când oile-aveau iarbă bună;
care pe umeri, care-n cioc
să-i fie drag lui Papacioc
să-i țină hangul lui Ilie
când mai slujește-o liturghie
{c-așa-i spusese Paisie}
Să-i fie drag și lui Iustin
să uite-atât amar de chin
când comuniști i-au făcut vânt
prin multe închisori la rând
Iar în chilie la Rarău
s-aprinde Sandu ca un zeu
Devine tot un rug aprins
Maicii Fecioare-l ține-ntins
Să-i mulțumească vrea frumos
că ea îl naște pe Christos
Îl naște veșnic pentru fii
și pentru Marte și Marii
dându-le sfat să țină dreaptă
cumpăna vremii pe pământ
să n-aibă viața lor deșartă.

11. VII. 2007

II.

PĂRINTELUI MONAH IUSTIN PÂRVU

Sfințenia-i blândețe, iubire-nțelepciune
sfințenia-i lumina ce ne pătrunde-n sine
Sfințenia-i durerea ce trece în destin
și toate sunt cuprinse-n Părintele Iustin

De poți să îi treci pragul
devii tu bucurie
și te ridici în slavă
și clipa-i veșnicie

Privesc cum miruiește privirea ta prea clară
ce trece și prin ziduri spre Poarta cea stelară
Părinte, miruiește păcatele, le unge
să pot să simt iubirea prin carne cum străpunge
Să fiu un foc nestins
să pot să simt în mine
Învingătoru-nvins
Să pot să simt în mine
cum te ridici la Cer
și toate în jur piară
în duh ca să nu pier.

22. VII. 2007

III.

PĂRINTELUI MONAH DANIILTUDOR

In memoriam

Chiar Tu, Părinte, ești un Rug Aprins
ce peste ani lumină ne-a trimis
credință-adâncă, smerenie, tăcere
un Rug ce se hrănește cu durere
Destin de mucenic Tu ai avut
ce pașii în durere ți i-a vrut
Prin manuscrise din biblioteci
Tu căutai întâi viața de veci

Voiai cu inima Ta să pătrunzi
prin viața sfinților în cari te-afunzi
dar vrut-a Dumnezeu să ușureze
calea de veci și viața să-ți scurteze
Umblând de ani cu lanțuri la picioare
menit îți e s-ajungi în calendare
pictat să fii în fresce din biserici
Tu suflele să poți ca să desfereci

Ca Tine să-l simțim pe Domn' Hristos
Lumină cum pătrunde pân' la os
Ca Tine-n rugăciuni să avem har
cu Rugăciunea inimii, tropar
Ca Tine s-avem sufletul duios
să-l punem Maicii Domnului, icos
Condac să vrem ca Tine să-l trăim
și Maicii Sfinte să îl dăruim.

23. VII.2007

IV.

PĂRINTELUI MONAH ARSENIE BOCA

In memoriam

În chilia de pe munte
jos, pe scândura de brad
un monah stătea de strajă
lui Iisus să-i facă vad

N-are pat, are doar masă
unde ține cele sfinte
și-un dulap modest, de țară
cu puțină-mbrăcăminte

Dinspre Cer, pe-a lui chilie
o lumină blând se lasă
și-i pătrunde-ncet în suflet
cum pătrunde o mireasă

Stă monahu-n rugăciune
rug aprins devine-n noapte
Ochii lui devin făclie
ce aprinde a lui șoapte

Când lumina se zărește
și coboară printre brazi
și monahul vine-n vale
însoțit de ochii calzi

ai jivinelor pădurii
ce știu a-i da ascultare
când le dojenește blând
și le-apucă de-o ureche
șugubăț, pe fiecare

Meșter a picta icoane
și pereții din biserici,
el și-n suflete pictează:
schimbă gândul, gând citește
și tu sufletul desfereci

Suferința îi e dulce –
pentru el, mană cerească –
și-i învață-a face cruce
și-i învață să iubească

și pe cei cu gânduri rele
de-și duc viața după gratii
și le toarnă-n suflet jele
parcă saltă pe jărătic
„Tu, Arsenie monah,
nu mă mai picta pe mine -
îi șoptește-n noapte Iisus -
tu în suflete pictează
celor ce zic „oh!” și „ah!” “

Iar monahul se gândește -
gândul lui, cumpănă dreaptă
Dând lui Iisus ascultare
de pe schele se coboară

la mulțimea ce-l așteaptă

Și privind pe fiecare,
el îi știe tot trecutul
viitoru-i e cărare;
și chemându-l pe-al lui nume
blând îi spune:
„începutul!”

Viața-n urmă se deșiră
în a lui copilărie
greșelile el le-nșiră
din răsărit la chindie

Monahul are răbdare
și-adâncime în privire
Și te-ntoarce, te descoase
până-n suflet strălucește
soarele și-ntreaga fire

Ochii ți-i cobori la gândul
că îți este viața nudă
și, de Sus, El te privește
și-ți insuflă gânduri bune
despre viața asta crudă.

29. VI. 2007

V. CALUGARILOR ATONIȚI, MUCENICI

INTRU CREDINȚĂ

Viața voastră-ați închinat-o
Maicii Domnului, stăpână,
chiar din zorii ei albaștri
pân' trăirea voastră pură
și cu moartea se-ncunună

Și cu moartea se-ncunună
pentru a păstra credința
și-astfel însăși viața voastră
deveni chiar biruința

Bucurați-vă, călugări, -
ați devenit mucenici
și-astfel viața voastră crudă
în credință n-are piedici

Căci voi știți credința una
lăsată de Domn' Iisus:
Duhul Sfânt ce se coboară
ni-l dă Tatăl Cel de Sus

Căci voi știți credința una
lăsată de Domn Hristos:
Duhul Sfânt ce se aprinde

e la Paștele –ortodox

Și mai știți că Liturghia
este Însuși Domn Christos
umilința și durerea
pătrunzându-l pân' la os

Sângele și carnea ruptă
de pe trupul lăsat gol
se jertfesc la Liturghie –
Sfântul Vas nu-i un simbol

Cine crede că simbol e
tot ce se preface-n vas
nu-și vrea sufletu-n Lumină
vrea un suflet de pripas

Atașat de lumea asta
nu va mai urca la Cer
și va fi dintre aceia
ce se nasc și-apoi doar pier.

25. 09. 2007

VI. SFÂNTULUI SERAFIM DE SAROV

Blând, cu mâinile întinse
și cu trupul împietrit,
Serafim, nume de înger,
stă de parc-ar fi murit

Gândul lui e doar în slavă
doar lumină, doar granit
și nu simte piatra dură
cum genunchiul i-a strivit

Maica Sfântă, milostivă,
îi arată Cerul Sfânt
drept răsplată că Serafim
uită trupul pentru gând

Și trimite îngeri gingași
inima să-i învelească
în Lumină și Duh Sfânt
ca în slava lui să crească

În privirea lui durerea
se transformă în Lumină
și nu știi, când te privește,
de mai are în trup, tină

Parc-ar fi dintre aceia
coborâți direct din Cer
ce, înconjurați de slavă,
în vecie nu mai pier.

22. 09. 2007

VII.

MONAHULUI GREC PAISIE AGHIORITUL

In memoriam

N-avea altă-nvățătură –
numai din Sfânta Scriptură
ghid de viață își lua
și îl da și altora

Sfaturi de bună credință
sfaturi umplute cu har
date cu bunăvoință
ca pe-un sfânt abecedar

Pe toate le măsura
viața de-l împresura
Nimic nu-l intimida
și tuturor le spunea
cum să se echilibreze
viața să-și coordoneze:
„Vreți să știți secretul vieții?
Trez, în pragul dimineții,
în juru-ți nu alerga;
altora te dăruiește
pân' Iisus în tine crește

Neclintit în gând ca piatra
Dumnezeu să-ți fie vatra
Neclintit în gest ca pomul
iubirea să-ți fie Domnul”.
23. 09. 2007

MONAHULUI ILARION ARGATU

in memoriam

Dangătu de clopot sfânt
ca un leagăn împresoară
liniștitul tău mormânt

Ani de pribegie dură
sufletul tău a-ndurat
ascuns prin pereți sau șură
ca și cum erai plecat

Îngerii te-au ajutat
să nu fii găsit de cei
ce biserica ți-au luat

Ca Manole, când pe Ana
între ziduri a zidit
purtând rodul lui în pântec
făr' să se mai fi ivit,
ca Manole, piatra sfântă
cu-ndârjire ai zidit

Cât ai stat ascuns prin case
și fugar neîncetat
vedeai ziduri luminoase
pe un cer crucificat

Ți-a dat Domnul semn divin

ca să fii cu pacea-n suflet
până vremuri bune vin
Tu să ai speranță-n cuget
că vei ridica biserici –
fiindcă asta ai promis
Sufletul ca să-ți desfereci
pe Pământ ai fost trimis.

25. 09. 2007

CA APA, SUFLETUL SĂ-L AI

Ca apa, sufletul să-l ai
să poți lui Iisus să i-l dai
Ca apa să te lași condus
și capul să-l pleci ca Iisus

Numai așa te întărești
să poți durerea s-o primești
Doar apa este picătură
dar și ocean cu geamandură

Ca apa să te lași respins
să creadă toți că ești învins
și-apoi ca apa să-mpresori
pe cel ce cade în erori

Tu cu iubirea ta să-l cerți –
doar prin iubire poți să ierți
și picătura din ocean
devine toată un noian
de pace, cântec și lumină
și-atunci vei ști c-a doua oară
veni-va Iisus pe Pământ
în corpul tău lumesc de tină.

3. 07. 2007

O NĂFRAMĂ DE IUBIRE

O năframă de iubire
a cuprins Pământul, roată,
și tresaltă-ntreaga fire
numai omul, niciodată

Numai omul nu aude
strigăte în cele mute
Numai omul nu privește
iarba-n sânul lui cum crește

Numai omul nu visează
ce-i în viața lui cea trează
Numai omul nu presimte
pașii lui Iisus prin minte

Numai inima de om
n-are rod curat ca-n pom.

3. VII. 2007

CAPUL MI-L PLEC
Tatălui Ceresc

Capul mi-l plec pe firul de iarbă
ca și cum l-aș preda lui Iisus mai degrabă
și simt tot ca firul cât sunt de umil
când îl pleacă zefirul ce-i vântul –copil

Accept umiliința îngemănată iubirii -
m-aș pierde în Tine ca tainele firii -
Eu însumi o taină ce n-am s-o cunosc
nici când trupul de-acum nu-mi va fi adăpost

Fața mi-apropii de floare ușor
și se naște în mine-o dorință de zbor
Atât de ușor Tu mă faci să trăiesc
iubirea ce-i darul cel dumnezeesc
Doar cu trupul lipit de rodnic pământ
pot să-mi croiesc din iubire veșmânt
Doar cu el contopită, pierdută în el
pot zbura către Tine, deși-ncetinel

Dar știu că-ntr-o zi voi arde ca farul -
lumina lui noaptea salvând marinarul -
Și-atunci tot mai sus voi putea să străbat
zările toate ca un vajnic soldat
Poarta Luminii, deschisă de îngeri,
mă va salva de-ncercări și înfrângeri
și poate de Tine la numai un pas
voi auzi al tăcerilor glas.

18. 09. 2007

CÂND DUMNEZEU E-ATÂT DE-APROAPE

Celor care se simt singuri

Când Dumnezeu e-atât de-aproape
de-Și lasă Cerul peste noi
cum poți să crezi că ești departe
cuprins de griji, de frici-șuvoi?

Privește-n tine mai adânc –
în Rugăciunea lui Iisus
găsești și sprijin, și iertare
și poți urca mereu mai sus

Privește-n tine mai atent
cerând iertare lui Christos
și-ai să vezi viața mult mai simplu –
și suferința-i de folos
Dacă nu știi ce simte omul
când e-n primejdii și necaz
cum vrei să știi ce este mila
când vezi ființe de pripas?
Cum vrei să știi ce-a simțit Domnul
pe Cruce când L-au răstignit
de nu te lași plecat ca pomul
când norii negri s-au ivit?...

Privește suferința calm
și spune-n gând că o poți duce
Acceptă viața ca pe-un psalm
ce-l dăruie Domnului pe Cruce.

4. 09. 2007

DE NU TE POT IUBI CU FRICĂ

Tatălui Ceresc

De nu te pot iubi cu frică,
eu simt în mine tainic dor
De sunt aproape de furnică,
nu-mi pasă -
sunt numai fior.

Un dulce-alint mă potopește
și știu că tu nu-mi dai fiori
Poate c-alintul mi-amintește
că Tu-mi ești Tatăl Cel din nori

Iubirea Ta nu stingherește
ci liberă mă vrea mereu
Prin zbor, prin dor mă sfătuiește
să te primesc în mine, Zeu

Să-mi fii Tu mie Anotimp
fără ceasornic, fără noapte,
o pace-adâncă să cuprind
primindu-Te, uitând de toate.

4. 09. 2007

DOAR PE DUMNEZEU VREAU PREOT

Doar pe Dumnezeu vreau Preot
și Părinte, și Iubit
să tresalte în Lumină
sufletu-mi nemântuit

Să se legene în aer
doar cu Dumnezeu în gând
Duhul Sfânt să se pogoare
ca o batere de vânt

Ca o adiere lină
pacea doar să mă-mpresoare
să mă desprindă de tină
boarea sfântă, iubitoare

Să rămân ca o lumină
ca un glob măreț, de foc
să plutesc mereu în aer
așteptând Celestul Joc

Și-abia să-mi aduc aminte
câte Jocuri au mai fost –
viața mea ca o poveste
spusă sieși pe de rost.

2. 09. 2007

DAR EU MĂ-NVEȘMÂNT ÎN GRAI

Tatălui Ceresc

Știu că Tu mă vezi mereu,
chiar de sufăr, de mi-e bine,
dar eu mă-nveșmânt în grai
și nu pot vorbi cu Tine

Tu cu gândul doar mă-ncerci
și-mi trimiți a ta Lumină,
fiindcă vrei ca să mă ierți
și să scutur din trup, vină

Gând răzleț de răutate
mă încearcă uneori
și atunci îmi dau cu seama
că-s croită din erori

Tot încerc să îndrept croiul
să n-am inima pieziș
să Te am din plin Lumină
nu Lumină pe furiș

Cum să fac să țin Lumina
s-o păstrez ca pe un dar
vreau să-nvăț, dar eu sunt tina
și de-aceea nu mi-e clar.

15. 08. 2007

PENTRU CE ECUMENISM?...

Duhul Sfânt coboară astăzi
ca-n vechime pe Pământ
și la fel ne împresoară
în Iubire, ca-n veșmânt

Dar ploile vin șuvoi
și e soarele mai trist
fiindcă Tatăl-Adevărul
n-a voit ecumenism

Dacă e Cuvântul – Unul
în Persoană întreit
și-a voit să se coboare
în Fecioară împlinit -
ca să spele de păcate
lumea noastră pământească
și prin jertfă s-o îmbrace
în lumină îngerească -

pentru ce pluralitate în religii pe Pământ
pentru ce ecumenisme lipsite de jurământ
când de veacuri se jertfiră
mucenici tot mii și mii
ce ne stau mereu deasupra
ca dumnezeiești făclii?

Pentru ce să nu respecte Europa jertfa lor
când Tatăl schimbă pe Fiul

și-azi pe Muntele Tabor?...

Când faci simbol din credință
pentru ce te crezi creștin
gândind că în Vasul Sfânt
rămâne pâine și vin?

Adu, Doamne, o lumină
să trezească ochii minții
să se lepede de tină-n
lumea asta toți părinții!

Să vadă că-n Sfântul Vas
de vreo două mii de ani
Trup și Sânge au rămas

Și-ortodocșii vor unire
dar unire-n Adevăr
Ce e mai presus de fire
nu se poate lua-n răspăr

Tatăl rămâne-n unire
cu Fiul și Duhul Sfânt
vrând o singură credință
în vecie pe Pământ.

7. 09. 2007

MI-E FOAME DE TINE, IISUSE

Mi-e foame de Tine, Iisuse,
Te chem prin tăcere și dor
Te chem prin cuvinte nespuse
să pot să devin doar fior

Să pot să devin doar iubire
să pot să devin doar un gând
năframă de foc peste fire
ca frunza, mă legene-un vânt

Un vânt ce nu-i vânt
e iubire
Un vânt ce nu-i vânt
e Duh Sfânt

Mi-e foame de Tine, Iisuse,
și simt cum în cerc mă rotești
Te chem prin cuvinte nespuse
ca să știu cine sunt, Cine ești.

4. 07. 2007

RUGĂCIUNEA INIMII

Arde-mă-n Iubire, Doamne,
să devin un sfeșnic viu
să-Ți pot lumina pe Cale
pe aproape când Te știu

Inima să-mi lumineze
trupul meu de tină plin
să-mi ajungă-a ta Lumină
zilele cât le mai țin

Curgă liniștea în noapte
să devină rugăciune
îmbrăcând a mele șoapte
luminând ca un tăciune

Tainic aripe de îngeri
să plutească-n Cerul Sfânt
și plutirea lor să lase
doar Lumină pe Pământ.

15. 08. 2007

CÂND POT SĂ FIU UNA CU FIREA

Tristețea ce m-a copleșit
e dorul pentru Tine, Doamne
Spre Tine-alerg, cu gând spășit
privind figura din icoane

În Tine pot să-mi vărs iubirea
și fără teamă să mă dărui
Când pot să fiu una cu firea,
e mult prea dulce să mă nărui.

15. 08. 2007

TE-AM VĂZUT...

Domnului Iisus Christos

Te-am văzut lâng-un strugure-n vie
cu figura măreață, de Zeu
Chipul Tău era gata să-nvie
și să pleci lâng-al Tău Dumnezeu

M-a cuprins o durere nestinsă
și simțeam că-s din Tine altoi
Încercam să Te-opresc doar cu lacrimi
ce curgeau în neștire, șuvoi

Te-am văzut și în iarba foșnind –
Duhul Sfânt Te urma ne-ncetat
și eu Te simțeam negrăind
doar prin Iubire aflat

În ochii Tăi nevăzuți de mă uit
mă ajunge un dor de plecare
Toate din lume le uit
când îți simt adierea pe Cale.

15. 08. 2007

RUGĂMINTE MAICII DOMNULUI

Maică Sfântă, strâns la sânu-Ți
Prunc și Om matur să-l ții
ne-ncetat să se repete
nașterea și moartea lui

Puritatea, dăruirea
ne pătrundă pân' la sânge
să ne-asemene cu firea
Duhul Sfânt când ne mirunge

Și ca paseri de ușori
să ne fie zborul lin
și Lumina ne cuprindă
cât puterile ne țin.

15. 08. 2007

FII ÎN INIMI, RUG APRINS

Domnului Iisus Christos

Doamne, când Te simt pe Tine
lumea toată n-o mai simt
Doamne, și-i atât de bine -
Tu-mi ești ca un sfânt alint

Te presimt, Te simt în mine
și în Cer Tu mă ridici
Nu-mi mai pasă de tristețe
nici de piedici, nici de frici

De-aș putea să tac, ca pomul
și ca pomul să n-am gând,
aș urca la Cer mai iute
fără nici un legământ

Te-aș simți atunci mai viu
și-aș avea culcușul cald
Când te văd pictat în fresce
sufletul nu-mi e înalt

Eu vreau Duhul să Ți-L simt –
fii în inimi Rug Aprins
mare cât tot universul,
Tu, Învingătoru-nvins!

15. 08. 2007

DE-AȘ PUTEA...

Domnului Iisus Christos

De-aș putea să vin la Tine
făr' să văd trupul cum moare,
doar să mă topesc, ca ceara
să mă-mprăști ca polenul
când albina e în floare

De-aș putea să vin la Tine
ca-ntr-un somn, să nu am teamă
să-mi văd sufletul cu ochii
că n-am trup, să nu bag seamă,
aș purcede mai cu grabă
către Duhul Tău Cel Sfânt

Fă-mă o cutremurare
să mă lepăd de pământ!

15. 08. 2007

ȘTIU, DOAMNE

Știu, Doamne, știu că mă iubești,
chiar de-mi găsești din plin și vină
Sunt, poate, eu mai bună decât alții
dar tot nu-ți pot cinsti vrerea divină

Cred că de mi-aș afla relele toate,
aș merita mai mult Lumina Ta
Mereu am gânduri și gesturi netoate
și-oricât mă mustru, rămân tot așa

Nu am prea multe bogății, ca alții,
dar oamenii îi am pe toți ca frații
pe toți îi văd ca vase luminoase
Mă-ntreb acuma ce-ar mai trebui
în mine cât Tu ești stăpân, Hristoase?....

19. 09. 2007

SUNT ABSENTĂ, DOAMNE-AL MEU

Sunt absentă, Doamne-al meu
la canon de rugăciune –
când durerea mă încearcă
ard mocnit, ca un tăciune

N-am putere să mă rog
când mi-e mintea furișată
Sufletu-mi ca-ntr-un bârlog
stă ascuns, de poți, mă iartă

Când hlamida-Ți de Lumină
abia-ncep să o străvăd
știu că m-ai iertat
și ușa larg deschid
ca să Te văd.

8. 09. 2007

SFÂNTUL ÎNCHISORILOR

Lui Valeriu Gafencu
in memoriam

Din negura Cerului
curge neaua Mielului
ca să spele rănilor
s-astupe cărările
pe unde umblase Sfântul
ce-i liniștea doar cu gândul
pe cei deznădăjduiți
trup și suflet chinuți

Nimeni n-are-ntâietate –
e-adâncă frățietate
Nu doar boala cobora
în celulă la Ocna
O putere și-o lumină
îi ținea ca o tulpină
Suferința când încerci
ai să poți să înțelegi
ce se întâmpla cu el
blândul, bunul mieluleț
de era una cu cei
numiți pe nedrept mișei
și-ți spunea pe toți să-i ierți
fie dușmani, fie dreți

Doar trăindu-l pe Hristos
îi pătrundea pân' la os
cu lumina lui divină

ca să uite că sunt tină
spunând toți pân' la chindii
Rugăciunea inimii

Nu voia medicamente
doar cu sfaturi înțelepte
boala grea și-o alunga
inima și-o lumina
Ca un clopot de lumină
s-a sfârșit în iarnă plină
dând cu tifla zorilor
Sfântul Închisorilor.

11. 10. 2007

III.
NĀSTRAPA NEVĀZUTĀ

Motto:

<<Omul religios etern, din faza arhaic-ontologică, până la gândirea mistic-dogmatică modernă, înțelege adevărul teocentric, fiindcă *Adevărul*, adică *Realul*, este Dumnezeu>>.

Petre Țuțea

<<Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis>>.
(Ioan, 17, 21)

NĂSTRAPA NEVĂZUTĂ

O năframă luminată
blând în inimă-mi tresaltă
E năstrapa nevăzută
ce din raze e țesută

Un văl tandru de lumină
mă-nfășoară și mă-nchină
Tatălui și Cerului
Maicii ca și Fiului

Un văl cald țesut din rouă
cade când e lună nouă
ca să-mi aducă aminte
că am sânge în veșminte

Sângele ce nu se vede
și unii nu vor a-L crede
Ca să-mi aducă aminte
că am coroană pe frunte

Făcută numai din spini
culeși de prin mă răcini
Și, când fruntea mi-o aplec,
eu cu lacrimi mă înec

Și, când fruntea salt în sus,
dorul meu e de nespus
Mă tot duce și mă duce
până la Iisus pe Cruce

Mă tot poartă și mă poartă
lui Christos să-I bat în poartă
Să mă primească puțin
ca să iau pâine și vin

Să mă primească nițel
ca să-mi dea un clopoțel
și să-l bat tot într-o dungă
dorul când o să m-ajungă

Și să-l bat încetinel
ca să merg mai cătinel
Tot spre Crucea Cerului
în inima Mielului

Tot spre Crucea cea rotată
să-I bat Tatălui în poartă
Să mă primească puțin
Duhul Sfânt să pot să-L țin

Să mă primească nițel
ca să fiu una cu El
Să mă-nvârt tot roată-roată
ca și cum n-am fost vreodată 10. 11. 2007

ZIDIREA TA CAZUTĂ EU SUNT

Zidirea Ta căzută
eu sunt de-o veșnicie
și, harul de mi-l dai
stăpân din nou să fiu
peste fiare și plante,
eu îl percep în vis,
dar nu-l mai pot avea
din zori pân la chindie

Doar frunza când o văd,
îmi plec ochii cu vină,
dar mușc avid din măr,
deși parc-aș simți
venind din alte veacuri,
mir, smirnă și rășină

M-ai vrut un brad vânjos
cu crengile în sus –
să pot primi lumina
tăceri când am de spus

Dar eu cobor din vis
cu crengile de lut
și nu mai știu nimic
din tot ce mi-ai descris

O singură coloană
ai vrut să fiu,
ca bradul,

dar eu m-am vrut stejar –
să am mai multe brațe,
să-mbin într-o tulpină
și raiul, dar și iadul

Chiar de mi-ai spus în vis
că ghinda e prea mică
pentru-un copac prea mare,
eu tot m-am vrut risipă

Și iată-mă acum
în fața Ta sunt goală –
nu mi-a căzut de sus
nici chiar un fruct în poală
Sau de mi-o fi căzut,
s-a dus în van, de-a dura
și simt că s-a-mpietrit
și inima, și gura

Și mâinile-mpreună
abia de le mai țin
să-mi intre între palme
viu, suflul cel divin

Mai iartă, Doamne, o dată
tot neamul lui Adam –
sunt Eva cu pricina,
dar Ți-am născut toți fiii
prin veac, din neam în neam.

1. V. 2008

CE E TRUPUL CEL DE LUT

Ce e trupul cel de lut
Tu din Ceruri ai știut
și ne-ai arătat prin chin,
prin dureri, al Tău destin

Dar noi tot nu te-am crezut,
chiar de viața ne-a durut
și ne-am revoltat mereu
crezându-ne Dumnezeu

Cine-acum să ne aline
sufletul pierdut în vine,
cine-n suflet să ne crească
pacea Ta dumnezeiască?

Tot Tu, știu,
vei coborî,
chiar de veșnic Te-am urî,
har ceresc să ne slobozi,
chiar de suntem toți Irozi

Tu vrei Iovi din nou să fim,
cu iubire să hrănim
pe toți cei ce ne-au trădat,
viața chiar de ne-au luat

Da, mai este-o altă viață –
în asta ne-ai dat povață –

sufletu-i nemuritor,
chiar de ești neștiutor

Știu, Hristoase, Tu ești Domnul
care ne dezghioacă somnul
ca-ncet în suflet să crească
Pacea Ta dumnezeiască.

1. V. 2008

PIERDUTĂ STAU

Avânt ești, Doamne, Tu
și-n suflete, lumină,
ca să ne speli mereu
dureri și vină

Pierdută stau
privind până în seară
cum se topește
primăvara-n vară

Și toată sunt
neauzitul cântec
de parcă vara
mi s-ar coace-n pântec

Văd frunzele
cum își desfoaie vălul
din muguri dând vieții
crud obolul
Văd florile
cum se deschid la soare
în sunete ascunse rotitoare

E totul doar o muzică
și sus, și jos
ce se topește într-un vers duios
răzbind ca firul ierbii
din pământ
să ne aducă-n suflete avânt

Avânt vreau să rămâi
mereu în noi
să Te simțim
în suflete, șuvoi

Prin zbor întors
și unduit, stingher,
să Îl primim pe Tatăl cel din cer

Prin zbor încet,
dar luminat, senin
să Îl primim pe Tatăl cel divin

Și contopiți
în marea lui iubire
să fim ca ploaia blândă
peste fire.

4. V. 2008

CE FRUMOASĂ-I TOAMNA-N IAȘI!

Ce frumoasă-i toamna-n Iași! –
frunze galbene și verzi
întrețes viața cu moartea
și sub pleoapele închise
sfinți moldavi parcă străvezi

Ce frumoasă-i toamna azi!
Poate va mai fi și mâine,
dar păstrez în mine clipa
ca să pot să mă salvez
de-orice inimă de câine

Ce frumoasă-i toamna, Doamne,
când Te caut prin livezi
și prin lăzile cu poame! –
mort și viu Te etalezi
și privind mi-e și mai foame

Și privind mi-e și mai foame
de prezența Ta cea vie
Dn dorința mea cea mare
totul parcă-n jur învie,
totul parcă-n jur m-adoarme

Somn ca toamna vreau să am:
când mi-e somnul cel mai dulce
să Te văd, Doamne, sărman,
moartea-n Cer cum Te va duce

Duhul Sfânt să ni-L cobori
moartera-n Cer când Te va duce
Rămas răstignit pe Cruce,
Tu ne-alini mereu durerea
și de-o veșnicie mori.

27. !0. 2007

ÎȚI SIMT CHEMAREA

Îți simt chemarea
lin cum vine
și mă atrage cu miresme
și-n aer parcă-i o lumină
ce poate fi doar în poveste

Și totuși, nu Te pot afla –
scoate-mi în cale,
Doamne,-o iesle
să stau lângă inima Ta

Scoate-mi în cale
Doamne,-o maică
în mine când se face noapte
și ziua mea-i de mucava.

Și cui îi pasă când lumina
în peșteri abia licărește
când inima-i ca un incendiu
vărsând lumina din poveste?...

28. 10. 2007

CUI SĂ-I MULȚUMESC EU, DOAMNE?

Ceru-ntreg cuprins de stele
și mirosul de tămâie
când ascunse-mi stau în suflet
precum sâni sfioși de fată
stau ascunși rotunzi sub ie,
cu-i să-i mulțumesc eu, Doamne?...

Simt atâta fericire
cât nu am nici când pioasă
stau în colțul cu icoane
Cui să-i mulțumesc eu, Doamne?...

M-ai trimis în astă lume
pentru ce, nu am aminte
și de-aceea am o teamă
că nu-ți spun ce am în minte

Nu sunt sigură că pot
să-mplinesc a Ta dorință:
să fiu una pentru toți
să fim toți ca o ființă

Gânduri bune de le dau
și-mi las sufletul în palmă,
ei pe mine nu pun preț
și-mi răspund cu o sudalmă

Cum să fac să pot ca Tine
să-mi las sufletul în chin
când ei râd cu-atât mai tare
cu cât eu mai mult suspin?...

26. 10. 2007

CE IUBIRE DE DEMULT?

Ce iubire de demult
răscolește al meu suflet
de-mi curg lacrimi-n tumult?...

Te iubesc fără să simt
c-am iubit și-odinioară
Duhul Tău de Soare Sfânt

Cine-atunci îmi toarnă-n suflet
dar de lacrimi, dor nestins
ca și cum m-ai rupt din Tine
și-ncă focul nu s-a stins?...

Plâng eu oare-a mea iubire
ce de veacuri a fost ninsă
sau mă plâng pe mine însămi
c-am ajuns doar o învinsă?...

26. 10. 2007

TU EȘTI NUMĂRUL CEL SFÂNT

Tu ești Numărul cel Sfânt
ce devine-n mine cântec
și-mi vrăjește sufletul
de parcă ar fi descântec

Tu ești apa care curge-n
al meu suflet să-Ți văd Cerul
și să simt cum pentru toate
numai Tu poți fi Dulgherul

Tu ești Pomul, noi, doar fructe
Doar puține-Ți stau la masă,
celelalte stau căzute
celelalte stau căzute

Tu pe toți îi vrei aproape -
să-i salvezi, de-o veșnicie
vrei mereu și pe-nnoptate
le apari ades sub pleoape

Dac-ar ști cât e de bine
sub mantaua Ta cea largă
ar uita de ei și viața
Ți-ar lăsa-o Ție-ntreagă.

26. 10. 2007

DULCEA SĂRUTARE

Dulcea Voastră sărutare
chezășie-i pe Pământ
că se naște-n fiecare
Pasărea cu focul sfânt

Pasărea cea nevăzută
ce ne apără în somn
mângâind cu-a sa Aripă-o
Maică Sfântă și un Domn

Pasărea cea nevăzută
propriul Duh și-L dăruiește
revărsând la noi în sân
o lumină care crește

Și cu cât lumina crește
și ne-nvăluie cu har
cu-atât patima descrește
micșorând al ei pahar

Lasă-L, Doamne, să mai vină
încă-o dată pe Pământ
dar dă-ne multă lumină
ca să-l transformăm în cânt

Muzica să se reverse
în solfegii ca veșmânt
oasele noastre să cânte

pe Christ în noi legănând

Doar copil să doarmă-n inimi
și să crească-n noi în somn
până mare se trezește
peste pacea noastră, Domn.

1. 11. 2007

E-ATĂTA LUMINĂ PE CALE

E-atăta lumină pe cale
și-o umbră de vis sub copaci,
dar eu mă-nveșmânt în tristețe
de parcă nu Tu mi-ai fi vraci

O pace adâncă plutește
și păsările-au ațipit,
dar viața în mine descrește
și parcă de tot am murit

Eu simt c-aș fi
ruptă din Tine
și-apoi liberă Tu m-ai lăsat
și nu-mi mai știu drumul
chiar dacă
în viață m-ai tot îndrumat

Mă-mpiedic în corpul de tină,
deși știu că tot eu l-am vrut,
și-aud doar un gând cum suspină
pe Tine că nu Te-am știut

Nu-i clar nici de știu
mult prea bine
doar Tu că-mi ești vieții un sens,
că n-am libertate de sine
de nu-mi ești doar Tu înțeles

Găsește-mi o cale de mijloc
s-accept viața mea ca un vers
în care se-nchide tot cerul
ca mie să-mi fiu univers

La Tine să vin doar spre seară
când viața mea-i doar rugăciune
și mintea o am mult mai clară
și-s doar rug, aprins din tăciune.

5.11. 2007

MEDITAȚIE DE TOAMNĂ

A nins azi și fulgii timizi
căzând s-au topit într-o clipă
în toamna-adormită puțin
de suflete șterse-n risipă

Risipa de suflete, Doamne,
de poți s-o oprești, fă-o-ndată
iubirea în noi să se-ntoarne
oprită demult sub lăcată

Nici toamna nu are răgaz
să-și lepede frunzele toate
când iarna îi pune zăgaz
în noi lunecând ca pe roate

De-atâta răceală-a zăpezii
și genele au promoroacă
Tu ninge-ne-n suflete frezii
în seară c-un clopot și-o toacă.

8. 11. 2007

LĂUDATĂ FIE CLIPA

Lăudată fie clipa
când simțirea mi se înalță la Cer,
desprinzându-mă de peisajul iernatic
desfrunzit, cenușiu și stingher

Pentru o clipă Coroana de spini
mi-amintește
că doar prin durere mai pot să urc,
dar eu nu mă opresc,
văd doar spărtura albastră
și simt cum pacea lin mă cuprinde
răspândindu-se în mine
precum grâul în țarnă

Las neghina în grija Ta, Doamne, -
prezența Ta îmi vindecă rănilor toate
Doar una rămâne deschisă –
să poți să intri ca să mă vindeci
când am sufletu-n iarnă.

2. 12. 2007

ATĂTA LUMINĂ S-ASCUNDE

Atăta lumină s-ascunde
în dangăt de clopote-n seară
că pacea încet ne cuprinde
și inima se înfioară

Și-ncet se unește cu iarba,
copacii și-n taină cu norii
și, pe nesimțite, coboară
suspine în struna viorii.

PASĂREA CARE SCRIE PRIN MÂNA MEA

Pasărea care scrie prin mâna mea
rostește cuvintele cu inima
Le conturează direct în aer
oameni de lut să le prindă din caier
și cu iubire le dăruiește
celor ce simt iubirea cum crește

Pasărea care cântă ascunsă-n cuvinte
zboară ne-ncetat fără trup și veșminte
E doar un caier de flăcări cuprins –
de-o veșnicie rămâne nestins
E doar un caier cuprins de lumină
ce toarce doar gânduri neatınse de vină

Pasărea mea cea rotată și sfântă
suflete treze spre Cer le avântă
și le tot duce, le duce, le duce
până ajung în a Cerului Cruce
Și le tot cheamă, le cheamă, le cheamă
până devin și ele o flamă

Să-nceapă dansuri sub semnul divin,
dansuri ce flacăra o întrețin
Să cânte cântecul cel mai duios
ce suflet desprinde de carne și os
și îl trezește cu roua Cerului
ce spală ne-ncetat sângele Mielului. 18. 11. 2007

NEVĂZUT, CU DRAGOSTE MĂ LOVEȘTI

De sunt o aventură a dragostei tale,
Tu gustul riscului mi-ai dăruit
atârându-mi libertatea și iubirea
în vârful aceleiași săbii

Nevăzut
cu dragoste mă lovești
de pragul neantului –
tulbure morișcă a disperării

Ca pruncul mă întorc la sânul Tău
cu un suspin liniștitor
și pacea se coboară lin
din trupul meu țâșnind un curcubeu
ce se revarsă în Lumină

Nesecat Izvor ești
de iubire și înțelepciune
aducând pacea mea deplină.

22. 11. 2007

NUMAI PE TINE, DOAMNE, TE PRESIMT

Numai pe Tine, Doamne,
Te presimt
în mine nevăzut cum Te cobori
și cum Te răspândești în mine
și cu lumina Ta mă înfiori

Aș vrea și eu să pot
să-Ți calc pe urme
și cu iubire suferința s-o primesc

Întinse țin mâinile, Doamne,
de sus să-mi cadă
darul cel dumnezeesc:
o inimă de dincolo de vâl
ce-n flăcări nu se mistuie.

22. 11. 2007

TOT SPRE IZVORUL NESECAT

Tot spre Izvorul nesecat
eu îmi întorc privirea, Doamne,
să-mi iau puterea apei doar
și pentru barcă, niște rame

În lumea Ta de voi veni
plutind pe drumuri neștiute,
un înger mă va îndruma
s-ajung din ce în ce mai iute

Seninul când se lasă jos
vărsând lumina cea de taină
spală-omenirea os cu os
înveșmântând-o ca-ntr-o haină

ce se urzește respirând
și se croiește din lumină;
cusută-i numai din tăcere
și-i ruptă de dureri și vină

În lumea mea mă las trăită
de tot ce-n taină mă-nconjoară,
dar șoapte abia auzite,
topite-n suflet, mă-nfioară

Și pacea, ca un Domn al nopții,
o simt în suflet cum se lasă
înveșmântându-mă-n uitare
singurățăților mireasă.

17. 11. 2007

APROAPE SUNT ...

Aproape sunt de-acum
de Tine, Doamne, -
cu lacrimi topesc mereu zăpezi
a celor ce din drum vor să mă-ntoarne
ca slava Ta să nu-mi mai fie crez

Nu mai am mult
și mă-nfășor lumină -
cu melcul în spirală mă întrec
dar tot ca el încetinel alunec –
trăire sunt, dar adumbrită-n cerc

Răbdarea ta mă mustră de o vreme -
mă cert în clipă, iar apoi uit rostul
ce mi l-ai dat când eram doar lumină
de fără lut, în Cer mi-e adăpostul

Încerc să fiu docilă uneori
dar îndărătnicia mă absoarbe
Tu cu a ta blândețe mă-nfiori
și sufletu-mi atunci avid Te soarbe

De-s blid ascuns ce se deșiră-n cercuri
spre Tine în lumină nevigând,
dezbracă-mă de trup nevrednic, Doamne,
Lumină să rămân, ascunsă-n gând.

17. 11. 2007

DE SPUI O RUGĂCIUNE-N ȘOAPTĂ

Când îți iubești Tatăl Ceresc
se lasă Cerul ca un cânt
De spui o rugăciune-n șoaptă,
Îl simți de tine mai aproape
și-ncet ți se coboară-n gând

Și-atuncea simți căldura Lui
cu dragoste cum te-nconjoară
și-n spirit te ridici la Cer
și-ți cântă-n suflet o vioară

E melodia vieții-n cânt
cu bucurie și tristețe
ce contopite-s într-un gând
de Sus, când Domnu-ți dă binețe.

22. 12. 2007

DOMNULUI IISUS CHRISTOS

Cu Tine-ascuns în suflet îmi e bine,
chiar în lumină de ești uneori,
Te strâng în coșul pieptului mai bine
să te pierd doar în cântec de viori

Să nu rămân numai cu umbra-n suflet
când Tu Te pierzi să luminezi poteci
pentru tot alte suflete hoinare
ce viața înnegrind, și-o pierd pe veci.

9. I. 2008

PRIN FERESTRE UMBRITE CU VISURI

Prin ferestre umbrite cu visuri
înghețate de nopțile reci
mă-ndârjesc să arunc infinitul
șerpuiind ale pomilor crengi

Nici nu știu când mi s-a prins de viață
învârtindu-mă-n dor necuprins
sfâșiindu-mă fără sfială
și nu știu de acum sunt învins

Mă întreb cine sunt și îndată
glasul mi se întoarce-n ecou
și, topindu-mi orice întrebare,
mă cuprinde o pace adâncă
ce de veci o numim Dumnezeu.

8. I. 2008

ATĂTA LUMINĂ S-ASCUNDE

Atăta lumină s-ascunde
în dangăt de clopote-n seară
că pacea încet ne cuprinde
și inima se înfioară

Și-ncet se unește cu iarba,
copacii și-n taină cu norii
și, pe nesimțite, coboară
suspine în struna viorii

Din noi se desprinde țărâna
ca frunze uscate în toamnă,
în clavecin moare vina
și-n inimi blândețea se-ntoarnă

Și cântecul toacăi în seară –
mister peste suflete pline –
ca-ntr-un vis peste veac se coboară
alean sfânt, rug de-nchinăciune

Și-ntreaga natură-i pătrunsă
în noapte de har și iubire
când Domnul prea Sfânt și Fecioara
își varsă lumina în fire

Atăta lumină s-ascunde –
cânt de toacă și clopot sparg cerul –

și-i o pace ascunsă și-n unde,
se înmoaie în suflete gerul

Oameni triști strălucesc de lumină,
nevăzuți sub mantalele nopții
și, pătrunși de-acea pace divină,
dau cu tifla ororilor sorții.

17. I. 2008

CA DUPĂ PLECAREA FURTUNII

O liniște-n mine se lasă
ca după plecarea furtunii
și nimic în suflet n-apasă
de parcă nu sunt fiică humii

Un dans nevăzut mă-nconjoară
și parcă plutesc blând prin spații
și-o tainică briză m-adoarme
de parcă m-a luat Domnu-n grații

Nu știu de e Domnul sau tu ești –
o pace adâncă mă-nvinge –
din care mai poți doar să crești
când timpul cu clipe te ninge.

17. I. 2008

PELERIN IN RUGACIUNE

Lângă poarta mănăstirii,
pelerin în rugăciune
Nemișcat cum e, ai spune
că-i o stană fără nume

Printre șoapte, el coboară
între palmele lui, Cerul
și, pătruns de-a lui văpaie,
îi absoarbe tot misterul

Soarele se-ndepărtează
nu e vipie, e seară,
dar în sufletu-i aprins
dogorește-o-ntreagă vară

Frunzele încep să cadă –
pomii sun cuprinși de toamnă –
el, cu ochii-nchiși zâmbește
c-a văzut Cereasca Doamnă

Și ai zice că de-o vreme
parcă l-a cuprins și somnul,
dar, cu ochii-nchiși, zâmbește
fiindcă l-a văzut pe Domnul

Păsările pleacă-n stoluri
înspre locurile calde,
sub genunchii lui pământul
parc-ar plânge, parc-ar arde

Numai ciripit de vrăbii
și un croncănit de cioară
se aud în depărtare,
însă inima-i pătrunsă
pare toată o vioară

Pare toată o vioară
și arcușul îi e Cerul
Ca o melodie-n suflet
îi coboară chiar Dulgherul.

PRINTRE CRENGI SI PRIN FIRE DE IARBA

Printre crengi și prin fire de iarbă
înspre seară când briza adie,
Te văd stând cu o mână în barbă
și privind cu nesaț peste glie

Te simțim și când nu ne privești -
ca o boare pe drum ne petreci -
și-Ți zâmbim și când nu Te vedem
când lumina în suflet ne-o crești

Legământ de făcut-am în Cer
și demult pe Pământ l-am uitat,
balsam ești pentr-un suflet stingher
și îl bucuri că iar Te-a aflat

Frumuseți nesfârșite găsesc
când privesc cu nesaț pe Pământ,
dar din toate pe Tine Te cresc
ca să-mi fii peste suflet veșmânt

Ce m-aș face de nu Te-aș afla
când zadarnice-s toate în jur?
De Lumina în ele n-o văd,
nici cu dragoste nu mă-nconjur.

1. II. 2008

MEREU MĂ LAȘI SĂ IES

DIN CÂTE-O NOAPTE

Mereu mă lași să ies din câte-o noapte
pe nesimtite când pătrund în ea
De n-aș simți durerea pe aproape,
cine-ar putea mie să mă redea?

Atâtea ceruri m-au îngreuiat
cu ploaia nevăzută de cenușă
și nici un fulger nu îmi descuia
cu-a lui lumină salvatoarea ușă

Din noapte, dintr-o dată, iar Te văd –
e noaptea sufletului salvatoare
de-atât de proaspătă mă-nfățișează
în ochii mei ca-n ochii Tăi
și Ceru-ntreg în mine se visează?...

Durerea mea, Tu știi, n-a fost deșartă
ca-ntr-un năvod de pești când mă ținea
Pescar erai ce pescuiai cu artă
orice sămânță rea dacă-ncolțea

Și tot așa mă pierzi din noapte-n noapte
până pe Tine doar am să Te-aud
să nu-ți mai las chemările deșarte
și în lumină să fiu suflet nud

Memoria s-o ard ca pe-o pădure
cu-aprinse limbi ce-aprig venin aveau
și să mă nasc iar cea dintâi în fire:
din pumnul strâns cândva ca să îndure
țâșnească pentru semeni doar iubire!

2. II. 2008

TU, DOAMNE, VEGHEAZĂ ÎN INIMA MEA

Tu, Doamne, veghează în inima mea -
când dulcea noapte îmi leagănă somnul -
mai prunc decât pruncul de-o zi
să devin în sufletul meu
și mâine doar soarele Tău
să-mi pună pecete pe frunte
și inima Ta să-mi palpitate în inimă
iar sângele Tău s-o inunde

Durerea să-mi treacă prin trup ca o seceră –
separe-se pleava de grâne –
Dospăște-Ți, Doamne, iubirea în mine
și șerpuiește-Ți Lumina
prin sângele meu
să fierb cum fierbe-n nisipul fierbinte
un ou
la masa divină să pot
să-□i fiu vin
să-□i fiu pâine.

6. II. 2008

CA UN FLUVIU DE LUMINĂ

Curge poezia, Doamne, prin mine
ca un fluviu de lumină
când Te slăvesc
O las să curgă lin
pe hârtie,
poate căldura ei
mă va face
mai lesne să Te găsesc

Ca un fulger îmi apare
figura Ta măreață, strălucitoare
pentru ca apoi să mă-ntreb:
n-a fost vis oare?...

Știu că vrei să-mi amintești
ceva de demult
când inima mea era
mai aproape de inima Ta
și fără gânduri știam
să Te- ascult

Eram mereu
numai o bucurie
numai un izvor de lumină
ca o stea sclipitoare
pe mantia Ta prea încăpătoare

neîncetat bucuria Ta, Doamne,
o repetam

Dar dintr-o dată
ceața s-a așezat
între mine și Tine
și n-am mai știut
să mă bucur dumnezeeste
n-am mai știut să-ți fiu ecou,
doar poalele mantiei Tale pământești,
doar ele erau sălașul meu,
privirea mea nu străbătea
mai departe de linia orizontului

Te simțeam în mine
mic și nevolnic
și n-aveam timp
cu Tine să stau la sfat,
chiar dacă erai
cu o veșnicie mai înalt,
chiar dacă mă pierdeam
în sânul Tău de Dumnezeu

Eram mereu fascinată
să-Ți admir poalele pământești –
munții și văile
cerul și apele –
și nu-mi păsa
dacă în spatele lor
Tu Te găsești

Te iubeam ca pe un cadou

primit de ziua mea
ca pe o legendă
ca pe ceva tolerat și himeric
care nu mă deranja prea tare
în jocul meu de-a viața

Era doar voia Ta
dacă le făcuseși pe toate,
eu iubeam copilăria mea
întârziată
mai mult decât pe mamă
decât pe tată

Tu trebuia să stai –
spre deosebire de ei –
într-o cameră
mult mai îndepărtată
mult mai încețoșată
ca să nu-mi tulburi strălucirea mea
de stea mărunță
care credea că
doar în ea însăși face nuntă
și s-a-nvârtit în jurul ei
până-a rămas fără lumină

Numai Tu adâncindu-mă
în noapte-adâncă,
m-am trezit din somnul stelar
și mi-am lăsat mâna
în voia Ta –
să înlătore vâlul de ceață
ce de-atâta vreme ne despărțea

Ochii mei s-au deschis
cosmogonic –
îți primesc îmbrățișarea
luminată
ca și cum m-aș naște din nou
și mă mir
că n-aveam timp pentru Tine
nelăsându-Te
în mine să crești

Dar, Doamne,
cât mă mai copilăresc
de nu-nțeleg
cum de poți
să ne iubești pe toți
dintr-o dată?...

7. II. 2008

SĂGEATĂ DE ZBOR

Săgeată de zbor
gândul ascuns
în rugă și dor,
gândul ce-i ferit
de păcat și de vină
lut e
oblojit cu lumină

E gând ce urcă
pe zarea zărilor
fără să-i prindă
arcușul intrărilor

Rug e
de așteptare și de senin
gândul cuprins
în urcușul divin

El doar așteaptă
să se reverse,
din cer în suflet
lumina să verse

E boare de vânt,
e clopot de lacrimă
arcuind peste gând
un ciorchine de patimă.

13. II. 2008

IISUS S-A RĂSTIGNIT ÎN MINE IARĂ

Iisus S-a răstignit în mine iară:
cu palmele în cuie S-a ivit
Dormea adânc în mine
legănându-mi somnul
ca să-mi aduc aminte
că el îmi este Domnul

I-a căzut capu-n piept
cam înspre seară –
să aibă timp în noapte
natura s-o trezească
și suflete rănite
în somn să le-oblojească

N-am plâns ca altădată
când pe Cruce
vedeam sângele Lui
cum se prelinge

Iubirea Lui
din lacrimi mi-a-nflorit
natura-ntreagă-n
sufletu-adormit
și-o muzică mă tot urca la Cer –
să știu că-s suflet ce în veci nu pier.

20. V. 2008

CEL CARE-ȚI ÎNTINDE MÂNA

Cel care-ți întinde mâna
ca în hora Lui să zbori,
îți așează-n somn cununa
de lumină ruptă-n sori

Cel care-ți întinde mâna
ca în hora lui să fii,
îți orânduiește viața
în frânturi de melodii

Cel care-ți întinde mâna
ca să vrei să Îl iubești,
îți dezghioacă-nțelepciunea
ca să afli cine ești

Și să știi c-ajungi la Tatăl
cu ochiul din frunte treaz
și c-ai acceptat viața-n
bucurie și necaz

Chiar când erai sus, în Ceruri,
ți-ai dorit să te cobori
și prin trup să cunoști viața,
să poți să te înfiori

Să poți să cunoști planeta
chiar în densitatea ei,

să ai în trup barometrul
și cântarul, și luneta,
date să comunici celor
ce de Sus îți dau idei.

30. V. 2008

E DUHUL SFANT

Inot prin ierburile-nalte
de parc-aș fi un cavaler
ce-n suflet săbii vrea să-i salte
și n-are milă pentru cei ce pier

Calc ierburile și mă întristez,
dar tot le calc, vreau să pătrund în Miez
Adulmec blând miros de crud,
se pierde în lumină suflet nud

Mi-e haina străvezie de o vreme –
vreau sufletul să îl aud cum geme
până ce liniștea încet mă pierde
în dulcele vârtej ce nu se vede

Mă tot uitam întins la Cer să capăt
un firicel din tot ce-i prins sub lacăt
și nu simțeam că Tatăl e și jos
când știi naturii să-i aduci prinos

Dar acum știu, nu este doar o boare:
e Duhul Sfânt ce saltă sub picioare.

8. VI. 2008

ȘI CLIPA MĂ ABSOARBE

Doar printre gene Te întrezăresc –
privirea-mi pare cu lumină unsă
Mă năpădește viața cu sălbăticie
când de prezența Ta mă las pătrunsă

Pare că mă topesc în lucrurile din jur
și clipa mă absoarbe lacomă și vie,
pe lângă mine toate vremuite trec
și umbra doar le-o simt în drum spre veșnicie

Nimic nu-i rostuit de la un timp –
îmi doarme ochiul cel de veghe împrejur,
în cercuri capu-l simt cum se desface
drum infinitului să-I lase ne-nceput

Din când în când mi-apare un Moșneag
să-mi amintească rostul meu din Cer,
dar eu nu-mi amintesc nimic
și-adorm covrig cu gândul cel stingher

Mă năpădește viața cu sălbăticie
și copleșită sunt de pulsul ei intens
Gândul adoarme-n carnea fragedă și vie,
discret apare-n ritmul fluid, calm și dens

Și păsări mi-amintesc: e viața cântec,

e vers ascuns prin ierburi și prin flori
Tu spuma doar mai poți să iei
prin muzică și prin cuvinte
și să te lași de farmec dus
ca prin mirosuri și culori
mister să dai aducerilor-aminte.

24. VI. 2008

CE NUNTĂ, DOAMNE, MIRE
MIEZONOPTIC?

Ce nuntă, Doamne, Mire Miezonoptic,
în ultim prag, Tu vrei să îmi oferi?
În pietre zgrunțuroase și-n spini căzuți pe cale
durerea am simțit de-atâtea ori, de-atâtea ori,
dar nu știam că Tu ești la mine în sandale
și singură durerea credeam că o-nconjur

Stăteai uitat pe cale, cu inima-o rană
și nimeni n-avea ochi, mergând, a Te vedea
și fiecare pas pe drum era prigoană
pentru Lumina sfântă ce-n Tine priveghea

Erai în mine și nu Te vedeam,
îmi modulai glasul și nu Te simțeam,
îmi îmblânzeai inima și nu Te știam,
plângeam de dorul Tău și nu știam că Te caut

Doar când mi-a ajuns suferința până la os, am
simțit cum Îți cobori Lumina
în mine ca într-un templu.

28. VI. 2008

E-ATĂTA LINIȘTE ÎN MINE

E-atăta liniște în mine –
pesemne gândurile au plecat
să se preumbe singure prin lume
spre universuri ce nici n-am visat

Sunt ca o țară fără împărat –
când oamenii l-au părăsit în grabă,
atrași de o lumină din Înalt,
prea blândă pentru ura prinsă-n jalbă

Lumina blândă se călătorește
prin mine ca printr-o odaie-nchisă
și vrea, pesemne, ca prin luminare
spre cer să-mi lase calea-ntredeschisă

Eu o primesc încet prin respiraie
când ritmic saltă Christ
și mic în mine
și-n alergarea sângelui
prin vine
cu fiecare clipă-o simt
mai mare.

3. VII. 2008

RUGĂCIUNE

Dă-mi, Doamne, -n suflare
Duh Sfânt
ca o adiere ușoară de vânt

Pe nesimțite să mă pătrundă
până la sânge,
până la os,
inima-n piept
să-mi salte rotundă,
să-mi bată sfios
ca o fecioară
neștiutoare și tresărind
înainte de nuntă,
căci doară Mire în miez de noapte
mi-e chiar Christos.

4. VII. 2008

LUMINA TA ÎN PIEPT CÂND ÎMI COBOARĂ

Atâta bucurie mă-mpresoară
lumina Ta în piept când îmi coboară,
de parcă fără aripi pot să zbor
și toată, toată simt cum mă-nfior

Aș vrea ca lumea toată să Te vadă
când chipul Tău în taină mi se-arată,
dar dacă-ncerc eu chipul să-Ți descriu
și să-i conving că-n pieptul meu ești viu,
ei drept în ochii mei nu mai privesc
și cu tristețe văd cum m-ocolesc

De mine sau de Tine fug ei, Doamne?
Nu Te vor viu, ci trist doar, în icoane.

3. VII. 2008

M-A VIZITAT ÎN NOAPTEA ASTA CHRIST

M-a vizitat în noaptea asta Christ
și har mi-a dat –
să pot să Îl descriu
cum vine:
când mai vesel
când mai trist,
după cum inima-L primește:
mort sau viu

M-a vizitat în noaptea asta Christ
și L-am lăsat să scrie-n locul meu –
eu sunt doar scrib, El este Dumnezeu,
ce eu aștern, El îmi presară-n suflet
să fie scrisul meu vrăjitul sipet, năstrapa nevăzută
ce se cerne
ca spre evlavie să ne îndemne –
să fim toți temple luminoase, -aprînse,
prea bucuroase suflete, nu-nvinse.

3.VII. 2008

AM ȘOVĂIT ADESEA

Tu-mi întindeai o mână străvezie
și eu s-o prind în vis am adăstat,
am șovăit adesea în trezie
când gândul meu căzut-a în păcat

Nu-s vrednică să-ți stau nici la picioare,
Să Ți le ung cu mir sau undelemn,
să-mi fac din păr o haină de răcoare
și-n inimă, toaca s-aud ca-n lemn

Tu ai un suflet ca o scăldătoare
în care sfinți și îngerii ne albesc,
dar noi din nou ne înnegrim, mai tare
și ochii de păcat doar strălucesc

Prea multă humă, Doamne, e în mine,
s-o scutur nu știu, nici mă izbăvesc -
să fiu ușoară, fără lut prin vine
și-n împăcare viața să-mi sfârșesc.

3. VII. 2008

PIERDUTĂ-S, DOAMNE,-N UNIVERS

Pierdută-s, Doamne,-n univers,
dar tu mă poți găsi oriunde
și chipul Tău, plutind în aer
de mine nu se mai ascunde

Mă-ncearcă plânsul, nu pornește,
s-anină lacrima în geană,
un dor necunoscut mă prinde
și parcă spre-alte lumi mă cheamă

Ființe mici, în haine strâmte
în lumea asta doar suntem,
sunt șterse-aducerile-aminte
și-n suflet nu mai privrghem

De-aceea se coboară ceața
și parcă nici nu mai trăim
Din noapte până dimineața
Ne-nveți Tu, Doamne, să iubim.

4. VII. 2008

DOAMNE, TU EȘTI POEMUL MEU NESCRIS

Doamne, Tu ești poemul meu nescris
în care eu mă pot ascunde –
viața s-o văd ca pe un vis,
să Te găsec plutind pe unde

Tu ești aleantul ce-l găsec
când genele îmi sunt umbrite,
nicio lumină nu găsec –
zile cu ură înnegrite

În Tine pot să mă scufund
ca-ntr-un abis plin cu iubire:
cu cât cobor mai în afund,
cu-atât Te-aștept mai cu grăbire.

23. VII. 2008

MĂ CONTOPESC CU TINE, POEZIE

Mă contopesc cu tine, poezie,
precum mă contopesc cu Dumnezeu
E un prea plin ce cade pe hârtie
și mă eliberează de ce sunt sau nu-s eu

Încet mi-aplec obrazul pe coala alburie
și sufletu-mi dezvălui
fâșie cu fâșie
Nu-ntreb cine ar vrea,
prea nud, să mi-l primească,
cu blânda-nvăluire, trăirea să i-o crească

Nu-ntreb de este bine sau de e rău ce fac –
preaplinului din mine, eu baieră-i desfac
Mă recitesc apoi cu teamă, cu sfială,
cu bucurie chiar și chiar cu îndoială,
căci toate aceste staări, pe rând trecând prin mine,
le reunesc buchet cu-o pamblică de timp
și îmi ofer trăirea vremelniciei, nimb.

23. VII. 20008

VIS

Pentru veșnicie, poartă nezăvorâtă,
ușă prin care să intri
să pot să-Ți fiu,
vatră în care scânteia Ta
devine flacăra,
foc nevăzut
care se-nalță întors
fără să ardă,
cumpănă între Pământ și Cer
având drept trunchi , Arborele Vieții
în care sălășluiește Spiritul Tău –
liniștea s-o pot simți, pacea sfântă
care nuntește Pământul cu Cerul.

24. VII. 2008

VIS

Să mă trezesc din somn
la început de lume,
lucrurilor din jur
să știu să le pun nume

Cuvinte de lumină
să stea înscrise-n piatră,
să pot să aflu astfel
pământul ce mi-e vatră

Și soarele de sus
să-mi lumineze-n creștet
gândul ce-l am de spus,
chipul să nu-l am veșted

Să am credință-n mine
cum n-am avut vreodată,
să pot trece ca Moise
prin marea despicală

Ca Eva să iubesc
cele ce nu cuvântă,
să simt iubirea-n piept
din plin cum se avântă

Prin mâna mea să treacă
pornire de fior
când le ating pe creștet,
să-mi crească-n suflet dor

Un dor de Tine, Doamne,
când Îți cobori Duh Sfânt
pe ierburi și pe poame,
pe oameni și pământ.

26. VII. 2008

CHIAR DE N-AI FI, TE-AȘ INVENTA

Chiar de n-ai fi, Te-aș inventa,
fii, Doamne, garanția mea
că am un punct de sprijin eu
în Duhul Tău de Dumnezeu

Doar cu iubirea Îți vorbesc –
cuvintele se isprăvesc
și amuțesc, cuprinsă-n vrajă,
căci vieții Tu îi ești amiază

Prea multe-aș vrea să-Ți deslușesc,
de-aceea vorbele-amuțesc
Îți simt iubirea Ta din Cer
cum mă-nvelește pe lăicer

Și dintr-o dată mă înalț,
deși n-am scară și nici lanț –
pe care Tu să mi-l întinzi
din cer neferecat cu grinzi
Și-această stare ca în cer
e, Doamne, tot ce eu îți cer –
la pieptul tău imaginar
capul să-l țin o clipă doar –
Odihna ce Tu-mi dăruiești
e har din care poți să crești
și s-o ofer la rândul meu
prin harul tău de Dumnezeu

Fii, Doamne, Tu, iubitul meu! 28. VII. 2008

CE-AȘ FACE, DOAMNE, DE N-AI FI?

Ce-aș face, Doamne, de n-ai fi?
Cu cine m-aș mai logodi
în miez de noapte când nu dorm
sau când cobori la mine-n somn?

Cine m-ar mai urca la cer,
chiar dacă-n trup încă nu pier
Cine la piept m-ar ogoi
când oamenii m-ar pizmui?

Ce-aș face, Doamne, fără Tine
când sufletul abia se ține
și-ar vrea să plece pe neveste
când oamenii îi joacă feste

Și îl resping, nu-l recunosc
de frate bun, cu al Tău rost
și crucea-i vor înfiptă-n os
ca să nu-Ți cânte prea duios

Dar eu Îți cânt cu-atât mai des
cu cât în calea lor nu ies –
să pot s-ajung prin cântul meu
la sânul Tău de Dumnezeu.

29. VIII. 2008

FÂNTÂNĂ ȘI CER VEȚI FI

Lasă Maica să se țeasă
o cărare de mătasă,
o cărare de lumină
pentru cei ce vor să vină
sus în deal, în deal la Cruce –
zorii să îi apuce,
pe Iisus să-L întâlnească
rănilor să-I oblojească

Cam toți L-am uitat de-o vreme,
doar natura-n deal mai geme
Iarba crudă de sub Cruce
mult alean Lui Îi aduce,
florile-n culori de sânge
I-amintesc că ai fost înger,
florile-n culori de foc
I-amintesc că nu e loc
pentru îngeri de lumină
cu suflet pătat cu tină,
cu suflet cu umbra deasă -
lumina să nu mai iasă,
cer să nu fie-n fântână
ziua-noaptea când se-ngână,
oglindea să n-oglindească
fața lui Iisus, cerească,
scară să nu se ridice
din fântână până la Cruce
Din fântâna omului

fără roada pomului,
din fântâna-ntunecoasă
unde nu-i Maica Mireasă,
dun fântâna rotunjoară
Unde nu-i Maica Fecioară,
dintr-un puț întunecos
unde nu-i Domnul Hristos,
din sufletul zilnic dus
unde nu-i Domnul Iisus,
unde nu-i Maica Fecioară
nicio clipă, nicio oară –
omului să-i amintească
scara lui cea îngerească

Pe ea urcă și coboară
cei cu inima ușoară
Fântână și cer – totuna
când Îl ai pe Domnu-ntruna,
fântână și cer sunt eu,
de-L iubesc pe Dumnezeu,
fântână și cer veți fi,
pe Domnul de-l veți iubi.

22. IX. 2008

MUTĂ DE IUBIRE

Mută de iubire,
mă cufund ca-n somn
să păstrez în suflet
pacea ta de Domn

Infinitu-n mine
lin se scurge, lin,
parcă ceru-n brațe
și pământu-l țin

Zborul mă pătrunde,
parcă aş pluti,
mă transform în unde
fără a muri

Grijile-s departe,
nu le mai cunosc
și nimic din viață
nu mai are rost

Doar tu ești în mine,
Te respir ca-n somn –
să păstrez întreagă
pacea Ta de Domn.

22. 11. 2008

FALS PASTEL

Grea de veşnicie,
noaptea se revarsă
şi eu stâlp de veghe
ştiu c-am să-i rămân

În mojar de stele
gândurile-mi depăn –
până înspre ziuă
noaptea s-o îngân

Liniştea deplină –
ca balsam pe rană –
se întinde-n noapte
şi eu o respir

Drumuri nevăzute
se desprind din mine
şi le şterge-n cale
tainicul zefir.

29. 11. 2008

SALUT ZEFIRUL

Salut zefirul care-a aduce
mireasma de la Ieslea Sfântă,
ce-adulmecă și răsuflarea
celor ce-n lume nu cuvântă

În ochi credința se ivește
ca-n cer, ca soarele din noapte
și muzici cântă îngerește,
deși nu se aud nici șoapte

Cad aburi calzi, se întetesc,
Copilul gol îl înveșmântă
și-adoarme Prunc umil ce-n veci
ne intră-n suflet și ne cântă

Credință nouă ne aduce,
născându-Se din an în an
ca să aducă pacea sfântă,
lăsându-Se răpus pe Cruce.

26. XII. 2008

BUNAVESTIRE

Bunavestire ne-a coborât
în obraji
☐i, pentru-o secundă,
în privire se oglinde☐te Iisus:
umblă descul ☐
☐i-n pelerina de pe umeri
poartă Cerul

Timpul se rostogole☐te
dintr-o dată
☐i simt că apar☐in tuturor lumilor
Pământul se leagănă
☐i eu mă trezesc
într-o barcă
în formă de lacrimă.

11. III. 2008

NU-I TRISTĂ CLIPA

Domnului Iisus Christos

Nu-i tristă clipa
când ne vine ceasul –
m-apropii tot mai mult
de-al tău mister
Chiar de nu-ți ții
sălăburile toate,
vreau să-ți rămân
pe veci ca ienicer

În inimă să mi Te am
ca oaspe
topindu-mă
de prea multă iubire,
undă să fiu
pentru al Tău izvor
și Tu să-mi fi
ca ploaia peste fire.

3.XI. w2010

CUPRINS

Ochiul de veghe.....	3
Psalm.....	22
O singură ploaie.....	27
Psalm.....	28
Duhul sfânt.....	34
O, Doamne, prin Tine, universul îl simt.....	35
Apele sufletului.....	38
Sunt doar un vas.....	39
Tot ocolit mi-e drumul, Doamne.....	40
Anotimpuri imagine.....	42
Uneori noaptea.....	44
Între pământ și cer.....	45
Invitația lui Iisus la cer.....	46
Petală dintr-un trandafir divin.....	47
Mi-e inima un templu.....	49
Mă vei primi când am să mor?.....	50
Tainele lumii în inima mea.....	51
Lumina cerului.....	52
O boltă cerească	53
La ce-aș mai fi?.....	54
Petalele inimii mele.....	56
Ca un copac.....	59
Adevărata biserică.....	63
O noapte senină de vară.....	64
Ruga jidovului rătăcitor.....	70
Doar zarea se pierde-n lumină.....	71
Mi-e sufletul în așteptare.....	72
Steaua Betlehemului Sfânt.....	73
Vis.....	74
Solve e coagula.....	75

O lume abia bănuită.....	76
SCRISORI CĂTRE DOMNUL	
I.....	78
II.....	79
III.....	80
IV.....	81
V.....	82
VI.....	83
VII.....	84
VIII.....	85
IX.....	86
X.....	87
XI.....	88
XII.....	89

II. LUMINA DE PE MUNTE

Lumina de pe Munte.....	92
Îndemnurile Duhului Sfânt.....	93
Mă odihnesc în Ochiul Tău.....	95
La margine de timp.....	96
Mă-ncearcă, Doamne,-un dor.....	97
Vis.....	98
Cum Phoenix din cenușă.....	99
Își plânge natura Hristosul.....	100
Coroana Ta de spini.....	101
De-o veșnicie mă întorc la Tine.....	102
Caută numai în tine.....	105
Tu ești Izvorul.....	106
Numai de la o singură stea.....	107
Înțelepciunea sfântă.....	108
Ca o adiere de vânt.....	109

Tu după firea Ta, mă vrei.....	111
Ascult.....	112
Ochiul lăuntric.....	113
Trupu-mi e pământul în mișcare.....	114
Departe de urmele mulțimii.....	115
Părinte, doar Tu știi.....	116
Tu ești un cântec.....	117
Mă uit la chipul Tău.....	118
Patriarhii Moldovei.....	119
Părintelui monah Iustin Pârvu.....	121
Părintelui monah Daniil Tudor.....	122
Părintelui monah Arsenie Boca.....	123
Călugărilor atoniți.....	126
Sfântului Serafim de Sarov.....	128
Monahului Paisie Aghioritul.....	129
Monahului Ilarion Argatu.....	130
Ca apa, sufletul să-l ai.....	132
O năframă de iubire.....	133
Capul mi-l plec.....	134
Când Dumnezeu e-atât de-aproape.....	135
De nu te pot iubi cu frică.....	136
Doar pe Dumnezeu vreau Preot.....	137
Dar eu mă-nveșmânt în grai.....	138
Pentru ce ecumenism?.....	139
Mi-e foame de Tine, Iisuse.....	141
Rugăciunea inimii.....	142
Când pot să fiu una cu firea.....	143
Te- am văzut.....	144
Rugămintea Maicii Domnului.....	145
Fii în inimi, Rug Aprins.....	146
De-aș putea	147
Știu, Doamne.....	148

Sunt absentă, Doamne-al meu.....	149
Sfântul închisorilor.....	150

III. NĂSTRAPA NEVĂZUTĂ

Năstrapa nevăzută.....	154
Zidirea ta căzută eu sunt.....	156
Ce e trupul cel de lut.....	158
Pierdută stau.....	160
Ce frumoasă-i toamna-n Iași!.....	162
Îți simt chemarea.....	164
Cui să-i mulțumesc eu, Doamne?.....	165
Ce iubire de demult?.....	167
Tu ești Numărul cel Sfânt.....	168
Dulcea sărutare.....	169
E-atâta lumină pe cale.....	171
Meditație de toamnă.....	173
Pasărea care scrie prin mâna mea.....	174
Nevăzut, cu dragoste mă lovești.....	175
Numai pe Tine, Doamne, te presimt.....	176
Tot spre Izvorul nesecat.....	177
Aproape sunt.....	178
De spui o rugăciune-n șoaptă.....	179
Domnului Iisus Christos.....	180
Prin ferestre umbrite cu visuri.....	181
Lăudată fie clipa.....	182
Atâta lumină s-ascunde.....	183
Ca după plecarea furtunii.....	185
Pelerin în rugăciune.....	186
Printre crengi și prin fire de iarbă.....	188
Mereu mă lași să ies din câte-o noapte.....	189
Tu, Doamne, veghează în inima mea.....	191

Ca un fluviu de lumină.....	192
Săgeată de zbor.....	196
Iisus S-a răstignit în mine iară.....	197
Cel care-ți întinde mâna.....	198
E Duhul Sfânt	200
Și clipa mă absoarbe.....	201
Ce nuntă, Doamne, Mire Miezonoptic?.....	203
E-atâta liniște în mine.....	204
Rugăciune.....	205
Lumina Ta în piept când îmi coboară.....	206
M-a vizitat în noaptea asta Christ.....	207
Am șovăit adesea.....	208
Pierdută-s, Doamne, -n univers.....	209
Doamne, Tu ești poemul meu nescris.....	210
Mă contopesc cu tine, Poezie.....	211
Vis.....	212
Vis.....	213
Chiar de n-ai fi, Te-aș inventa.....	215
Ce-aș face. Doamne, de n-ai fi?.....	216
Fântână și cer veți fi.....	217
Mută de iubire.....	219
Fals pastel.....	220
Salut zefirul.....	223
Bunavestire.....	224
Nu-i tristă clipa.....	225

POEZIA RELIGIOASA-

CUPA CU INTELEPCIUNE

Opera poetică de până acum a Olgăi Alexandru Diaconu presupune precedentul absolut al unei experiențe-vitale și mentale-a iubirii față de divinitate și oameni, determinând atât fascinația ambiguă pe care o stârnește scrisul unei poete talentate, cât și acel sentiment de ușoară, dar persistentă, bucurie, înregistrat ca un "văl tandru de lumină" atunci când citim volumul de poeme „Năstrapa nevăzută”, apărut la Editura Semănătorul, 2008. Folosind în titlu un arhaism, năstrapă, cu înțeles de vas de lut, cană sau cupă, poeta îi dă conotația de înțelepciune a divinității din care soarbe lumina iubirii. Volumul este structurat în două cicluri: „Năstrapa nevăzută” și „Căruța cu flori” a căror tematică se tangențiază prin consensul neliniștii, indus stilistic printr-o profuzie de întrebări și îndoieli: "Dar noi tot nu te-am crezut, /chiar de viața ne-a durut/ și ne-am revoltat mereu/ crezându-ne Dumnezeu" (Ce e trupul cel de lut) sau „De ce scriu mereu poeme/ ca să vărs al meu pahar/ tot crezând că pe-al meu creștet/ Domnul S-a lăsat cu har?... (De ce scriu?...). Descoperim aici o neliniște emanată de întrebări simptomatice în ordinea „sincretismului” dintre îndoială și credință, perceput de poetă în spațiul trăirilor sale. Adresându-se direct divinității autoarea încearcă să-și potolească frisonarea eului prin lumina

rugăciunii.”*Găsește-mi o cale de mijloc/ s-accept viața mea ca un vers/ în care se-nchide tot cerul / ca mie să-mi fiu univers. (E-atâta lumină pe cale).* Freamătul ,dorința, întrebările ,constituie lanțul trainic al cauzalității și speranței, prin care dorește să urce spre dumnezeirea salvatoare. Acestea sunt semne ale unei treceri imposibile, a unor speranțe care rămân „o umbră de vis sub copaci”, fante spre un înalt a cărui imagine consumă toate posibilitățile de rugă și visare ale eului liric , învăluit într-o dorință ontologică ,o pascaliană trestie gânditoare.

Majoritatea poeziilor sunt scrise în stil clasic ceea ce le conferă o muzicalitate consonând cu ideile .De aici rezultă cu evidență că acea “*lumină*” venită dinspre divinitate, dintr-o metonimie a înțelepciunii, este semnul unei iubiri când:”*Cu Tine-ascuns în suflet îmi e bine,/ chiar în lumină de ești uneori,/ Te strâng în coșul pieptului mai bine/ să te pierd doar în cântec de viori. (Domnului Iisus Christos).* Poeta în primul ciclu din acest volum jalonează evidența miracolului în prezența lui Dumnezeu și al Fiului Său care se impune conștiinței acesteia atunci când:”*...îți iubești Tatăl Ceresc/ se lasă Cerul ca un cant/ De spui o rugăciune-n șoaptă,/ Îl simți în tine mai aproape/ și-ncet ți se coboară-n gând. (De spui o rugăciune-n șoaptă).* În acest context poezia fiind scrisă la persoana a doua, poeta pare a se detașa de starea sapiențială, ne implicându-se în metafizica acestei stări, dar este o aparență înșelătoare ,fiindcă persoana fizică a

Olgăi Alexandru Diaconu se află în această persoană ,precum mâna într-o mânășă. În „*Ca un fluviu de lumină*“, poem ce se constituie într-o profesiune de credință, este folosit un limbaj al unei hermeneutici a mesajului divin sau a unei stări poetice aureolată de lumină. Fiind o interpretare a unei stări a eului stăpânit de sentimentul sensului primordial ce poate fi „*numai un izvor de lumină*“, înțeles ca dătător de bucurie, înțelepciune și deschizător de înalte aspirații. Există, așadar, o întreagă serie de locuri în care circumscriu tematica profetică. Este vorba întâi de toate de acel difuz presentiment luminos ce se lasă întrezărit în imaginarul poetic, privind fascinația Divinității aflat în ”*poalele pământeste-/ munții și văile/cerul și apele-*“.

Ciclul de poeme „*Năstrapa nevăzută*” trebuie citit și ca o mărturisire divinatorie pe fondul unei serii de incantații înțelese ca rugăciune , dovadă a decodării sensului dat unui obiect din care sorbim cu toții înțelepciunea creștină. Poemele sunt scrise cu sensibilitate , constituindu-se în proiecția unei credințe bogate în simboluri creștine.

Cel de-al doilea ciclu din volum ”*Căruța cu flori*” este încărcat de imagini emblematice, de plasticizări și ornamentații prețioase. Viața este văzută ca o căruță cu flori ”*plină ochi cu flori mărunte/ Viața e ca o căruță/ cu trei roți și gânduri multe.*” (*Căruța cu flori*). Spre deosebire de primul ciclu , acesta este frisonat de un optimism moderat. Imaginația

somtuoașă, hrănită din elanuri baroce produce secvențe de o plasticitate îndrăzneată, dar impresia generală e de rafinament vitalizat, în care emoția și-a construit propria-i firidă: „*Totul strălucea-n safire/ când era el arhitect/ transformând arta în fire/ ca un prea vechi înțelept*” (*Peste veac, răsând, Baudelaire*). Olga Alexandra Diaconu este o poetă matură, subtilă și profundă, dezvoltând, în registru simbolic, poeme ce se rup de real prin retorică: „*Simt aeru-n nări cum pătrunde/ cu tăria unor nebănuite alcooluri, /umbre albastrii se desprind dintre noi/ și dansează-n lumina unor sfinte soboruri.*” (*Nebănuite alcooluri*). O parte din poemele din acest ciclu sunt dedicate unor scriitori din istoria literaturii naționale și universale, tangențiind cu realitatea prezentă în care se devoalează afinitățile poetei, astfel se eliberează viața de ficțiune, recuperând esențialul și chemând „*În noi trecutul*” care este „*mereu prezent- / sărmanii în curând vor vrea județe/ Ei nu mai cred în nici un dizident, / căci adevărul are multe fețe...*” (*Lui Sadoveanu*). Construite cu talent, poemele conțin mult suflet, inteligență artistică, o doză de ambiguitate premeditată care le apropie de ermetismul liricii moderne, dar și multă muzicalitate interioară ce consonează cu subiectul. Dinamica poemului e figurată, prin urmare, de stil, de metaforă, ritm, rimă și simboluri. Drumul prin text e ca o curgere ritmică a unui izvor, în care poeta este sechestrată în propria-i carapace construită de ea, precum Peter

Kien, personajul lui Elias Canetti din *Orbirea*, era prizonierul bibliotecii.

Poemele sunt sondaje în trăirile eului, tatonări ale psihismului, „construcții” ale interiorității prin limbaj. Substanța lirică se dilată în emisii și reflecții în prea-plinul imaginației. Lumina cade, în poemele Olgăi Alexandru Diaconu, cu efluvii de senzorialitate, materială, ca un voal transparent, cu irizări de culori ireale, ca în tablourile unui Vermeer: „*dar soarele renaște înmii/ sclipindu-și razele prin pâcla vremii*”. Toate acestea sunt semne de poezie adevărată, profundă, eliberată de orice imprecizie.

Al.Florin ȚENE

**“Ce nuntă, Doamne, Mire
Miezonoptic”
Un cuvânt despre poezia Olgăi
Alexandra Diaconu**

de

Olimpia BERCA

Lirica noastră, mai ales în deceniul din urmă, cunoaște o puternică polarizare: între poezia senzualistă, pe de o parte, și cea a reclusiunii, a meditației transcendente, a sentimentului religios. Posibilitatea de a exprima, prin artă, un univers tematic hrănit de religie a constituit, de-a lungul vremii, la noi și pretutindeni, o preocupare permanentă. Unele dintre cele mai importante opere – din variate ramuri (arhitectură, plastică, muzică ori literatură) – au găsit mijloacele expresive potrivite și au transmis, “suflet

de la suflet” , bogăția trăirilor pe care sacrul le trezește.

De un timp, literatura română s-a îmbogățit cu numeroase înfăpturi de factură spiritual-mistică, ce tind să elimine, după 1990, un gol, pe care anii de prohibiție și orientări strict materialiste îl lăsaseră . Cum foarte bine se știe, însă, calitatea superioară, în sine, a temei nu conferă, neapărat, statut estetic unui text, adeziunea la valorile religiosului devenind act artistic doar în măsura în care elanul e transpus *sensibil* în limbaj specific.

*

În acest context, voumele publicate, începând cu 1993, de scriitoarea din Iași, Olga Alexandra Diaconu (*Dreptul la nemurire*, 1993; *Hora stihilor*, 2003; *Ochiul de veghe*, 2007; *Lumina de pe munte*, 2007 și, recent, într-o apariție online, *Năstrapa nevăzută*, 2008), caracterizate prin constanța cultivării temelor religioase, vădesc, în piesele cele mai reușite, dincolo de sinceritatea trăirii și de o temeinică asimilare a *Cărții*, capacitate de a comunica, în coordonate esteticește valide, emoție “*mistică*“. Faptul se datorează, în mare parte, atât

formației doamnei Olga Alexandra Diaconu (absolventă a Facultății de Litere a Universității, “Alexandru Ioan Cuza” din Iași), dar și preocupărilor sale eseistice (v. *Creație și creativitate în viziunea lui Mircea Eliade*, Iași, 2001), sau înclinației spre cultivarea prozei de idei și de reflecție filozofică (romanul *Așteptând să vină un val*, 2005).

*

Fără să abandoneze, cu totul, aceste aplecări spre teoretizare și concepte, versurile Olgăi Alexandra Diaconu au, totuși, preponderent, o tonalitate lirică, într-o cheie vădit *elegiacă*. Ele dau glas plângerii blânde a făpturii, ce tânjește, ce aspiră, cunoscându-și limitele, spre absolutul divin. Mai cu seamă în primele volume, eul liric nu se lasă stăpânit nici de îndoială, nici de întrebări, nu cultivă stări de conflict. Se acceptă o stare de fapt imuabilă: copleșitoarea existență a puterii divine, activă în toată alcătuirile *Firii*. Plenitudinea acestei constatări, descoperirea a ceea ce, subtil, unul dintre comentatori numea “o prezență prin absență” (v. Ioan Holban, în “Evenimentul de Iași”, 2008) o fac pe

autoare să exclame : *Nu-mi mai rămâne decât contemplarea.*

Motivele frecventate de literatura religios-mistică, precum opoziția *terestru-celest*, sunt preluate și de Olga Alexandra Diaconu: *Sfâșiată mereu/ între Pământ și cer/ nu știu când plec din mine...* Metafore ori comparații, extrase, mai ales, din repertoriul lexical al naturii, populează stihurile: *... știu doar că simt cum pier/ cum devin plânsul/ unei sălcii pletoase;* sau: *Mă veți cunoaște/ prin iubire/ - doar ea vă este/ Taina Firii/ Iubind/ vă veți găsi pe voi/ și de Pământ veți fi desprinși/ Ca pomii-n floare veți fi ninși...* (ambele, din *Ochiul de veghe*). Așa se face că vagi reminiscențe panteiste par să traverseze discursul (să se vadă unele secvențe din *Ochiul de veghe*).

*

Volumul *Năstrapa nevăzută*, aduce, se pare, o schimbare. Treptat, discursul se dezbară de elementele unor religii ori filozofii orientale (semnalate de critică) și focalizează, în special, *relația* insului, a credinciosului cu Cel Atotputernic. Cele două moto-uri – un citat din Petre Țuțea și un fragment din *Evangheilia lui Ioan* –

sunt edificatoare. Ele afirmă clar o concepție *teocentrică* asupra lumii. *Adevărul, adică Realul, este Dumnezeu*, spune Petre Țuțea, și: *Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru mine și eu întru Tine...*, rostește Apostolul Ioan (17, 21).

Gândurile, profunde, pioase, pline de nădejde, ale creștinului se întâlnesc, de data aceasta, cu elanurile poetului, ale celui la care imboldul de a scrie e la fel de imperios precum cel al credinței. Textul devine o *ideogramă*, unde recunoaștem stările pe care le traversează sufletul evlavios, în contact cu sacralul: *Curge poezia, Doamne, prin mine/ ca un fluviu de lumină/ când Te slăvesc/ O las să curgă lin/ pe hârtie,/ poate căldura ei/ mă va face mai lesne să Te găsesc (Ca un fluviu de lumină)*. Însuși titlul, sub care sunt publicate poemele (*Năstrapa nevăzută*), e semnificativ din acest unghi. Autoarea vorbește despre gama de senzații, pe care sufletul neliniștit o străbate, dar și despre obiecte sau momente din cult: *O năframă luminată/ blând în inimă-mi tresaltă/ E năstrapa nevăzută/ ce din raze e țesută// Un vâl*

tandru de lumină/ mă-nfășoară și mă-nchină/ Tatălui și Cerului/ Maicii ca și Fiului// Un vâl cald țesut din rouă/ cade când e lună nouă/ ca să-mi aducă aminte/ că am sânge în veșminte/.../ Și, când fruntea salt în sus,/ dorul meu e de nespus/ Mă tot duce și mă duce/ până la Iisus pe Cruce// Mă tot poartă și mă poartă/ lui Christos să-I bat în poartă/ Să mă primescă puțin/ ca să iau pâine și vin (Năstrapa nevăzută).

Asemenea oricărui creștin, poeta are, în centrul zbuciumului ei, *păcatul* (adamic: autoarea se identifică, uneori, cu Eva Vechiului Testament): *Mai iartă, Doamne o dată/ tot neamul lui Adam/ sunt Eva...*

Perpetuarea *căderii* (în sens biblic), incapacitatea insului trupesc de a o evita, disproporția dintre dorința de a se pocăi, exprimată în pioșenie, rugăciuni și permanente implorări, și neputința lui în fața tentației - acestea sunt principalele noduri de conflict, ce dau versurilor o, oarecare, tentă dramatică. Simbolul, de altfel, privilegiat, al universurilor divine, al divinității însăși, este *lumina*. Termenul este recurent și în textele Olgăi Alexandra Diaconu. Lumina sacră licărește, ascunsă

în profunzimile ființei, și e alăturată, fericit, în enunțul poetic, metaforei *melcului*, misterios și singur în cochilia lui: *Aproape sunt de-acum/ de Tine, Doamne,/ .../ Nu mai am mult și mă-nfășor lumină/ cu melcul în spirală mă întrec/ dar tot ca el încetinel alunec/ trăire sunt, dar adumbrită-n cerc/.../ De-s blid ascuns ce se deșiră-n cercuri/ spre Tine în lumină nevigând,/ dezbracă-mă de trup nevrednic, Doamne,/ Lumină să rămân, ascunsă-n gând (Aproape sunt)*

Luminii (conotată abstract) i se asociază o *figurație senzorială*, de sorginte vizuală (fapt ce l-am remarcat, deopotrivă, în volumelor precedente ale autoarei). Elemente ale peisajului natural (*flori, pomi, ape, cer senin*), ori fenomene naturale (*ploaia, ninsoarea*) plasticizează versurile: *Avânt ești, Doamne, Tu/ și-n suflete, lumină,/ ca să ne speli mereu/ dureri și vină//*

Pierdută stau/ privind până în seară/ cum se topește/ primăvara-n vară// Și toată sunt/ neauzitul cântec/ de parcă vara/ mi s-ar coace-n pântec// Văd frunzele/ cum își desfoaie vălul/ din muguri dând vieții/ crud obolul/ Văd florile/ cum se deschid la

*soare/ în sunete ascunse
rotitoare...(Pierdută stau).*

Stihurile curg cu o anumită lentoare și cu reliefuri minime. Ele amintesc, uneori, puternic, de rimurile liricii folclorice. Și la nivel lexical se pot identifica ușor influențe populare : *Lasă Maica să se țeasă/ o cărare de mătasă/ o cărare de lumină/ pentru cei ce vor să vină/ sus în deal, în deal la Cruce-/ zorile să îi apuce,/ pe Iisus să-L întâlnească/ rănilor să-I oblojească// Cam toți L-am uitat de-o vreme,/ doar natura-n deal mai geme/ Iarba crudă de sub Cruce/ mult alean Lui Îi aduce,/ florile-n culori de sânge/ I-amintesc că ai fost înger (Fântână și cer veți fi).*

*

Dincolo de statutul de poezie religioasă, textele Doamnei Olga Alexandra Diaconu dobândesc, atunci când trec de pragul atitudinii strict pioase, exuberanța mărturisirii mistice, ca în acest poem, intitulat *Ce nuntă, Doamne, Mire Miezonoptic: Ce nuntă, Doamne, Mire Miezonoptic/ în ultim prag, Tu vrei să îmi oferi?/ În pietre zgrunțuroase și-n spini căzuți pe cale/ durerea am simțit de-*

*atâtea ori, de-atâtea ori,/ dar nu știam că
Tu ești la mine în sandale/ și singură
durerea credeam că o-nconjur// Stăteai
uitat pe cale, cu inima-o rană/ și nimeni
n-avea ochi, mergând, a Te vedea/ și
fiecare pas pe drum era prigoană/ pentru
Lumina sfântă ce-n Tine priveghea// Erai
în mine și nu Te vedeam,// îmi modulai
glasul și nu Te simțeam,/ îmi îmblânzeai
inima și nu Te știam,/ plângeam de dorul
Tău și nu știam că Te caut// Doar când
mi-a ajuns suferința până la os, am simțit
cum Îți cobori Lumina/ în mine ca într-un
templu.*

În asemenea împrejurări, versurile se mișcă mai involburat, mai imprevizibil și, în ciuda unor eventuale pierderi de fluentă (ori, poate, tocmai de aceea), se umplu de o substanță mai densă.

Olimpia BERCA

Agero, ianuarie 2009

